

Rasulullah (sav) buyurdular ki: "Allah Teâlâ Hazretleri, Bedir Ehlinin yaptığı fedakârlık ve ihlâslarına muttali oldu da: "Artık ne isterseniz yapın. Ben sizi affetmişim!" buyurdu."

Ebu Hureyre (Kütübü Sitte no:4504)

Gerçek şu ki, sizler çaresiz birkaç kişi iken Allah, size Bedir'de sırf yardımı ile zafer verdi. O halde Allah'tan korkun ki, şükretmiş olabilirsiniz. (Al-i İmran, 123)

İRŞAD

MART / NİSAN 2011

İRŞAD DERGİSİ

MART / NİSAN 2011

EDİTÖR
ÖZGÜ MUŞTU

GRAFİK TASARIM
MUSAVVİBE

YAZI İŞLERİ
GÜLENAY ZİYA

İÇİNDEKİLER

Editör'den

Rasulullah'ın Nurunda Kur'an ve Sünnete uyabilmek "Betül SAYGINER"

Hurafeler "Meftun AY"

Mustafa ÖZBAĞ Efendi'den gül destesi "Gülenay ZİYA"

Ya BAİS "Musavvibe"

Peygamberler tarihi "Semine NAŞİRE"

Peygamber (sav)in dört gülü "Tuanna EBRAR"

İslam da evlilik "Âmine SİDDİKÂ"

Çocuk Eğitimi ve Aile "Bengisu UMMAN"

Tasavvuf

Ayine "Rabia ALTINBAŞAK"

Onlar yıldızlar "Deniz SOYLU"

Sohbet-i Piran "Esmâ YOLCU"

Hanımlar âleminin yıldızları "Meftun AY"

Fakirin Efkârı "Gülenay ZİYA"

Uluslar arası ilişkiler "Özgü MUŞTU"

Araştırmalar "Ayşe ARICAN"

Sağlık "Eslem SARIGÜL"

Cilt bakımı "Sare Şüheda BAŞAK"

Özlem'ini duyduğunuz lezzetler "Hafsa KEVSER"

Şifalı bitkiler

Bunları hiç düşündünüz mü?

Bunları biliyor musunuz?

Tarihte önemli gün-kışı "Erva YAREN"

Tarihte 2 ay

RASULALLAH'IN NURUNDA KUR'AN VE SÜNNETE UYABİLMEK

BETÜL SAYGINER

TECESSÜS VE KÖTÜ ZAN

Yaşadığımız dünya gün be gün küçülmekte ne yazık ki. Zahirten genişleyen dünya, sosyal açıdan küçülüyor. Sanki tek ülke, tek kültür olma yolunda ilerliyor. Bu küçülme; ardından samimiyet yerine korku, güvensizlik ve kötü zan beslemeyi getiriyor; asosyal bir hayat ve birbirine şüphe ve gereksiz merakla alaka gösteren insanlar bırakıyor. Şimdi bu hastalıklardan Kur'an ve sünnet nurunda biraz bahsedelim:

Tecessüs; başkalarının bilinmesinden hoşlanmadığı gizli durumları öğrenmek için çaba harcamak, insanların kusurları araştırmak demektir. Nitekim tecessüs tabiri caizse, günümüz hastalıklarından biridir. Bir kimsenin gizli kalmasını istediği durumları araştırmak için kapı aralığından gözetlemek, peşinden takip etmek, telefonunu dinlemek gibi davranışlar bu kapsam içinde olup dinen yasaklanmış hususlardır. Yüce Allah: *"Birbirinizin kusurunu araştırmayın."* (Hucurat Suresi,12) buyurmuştur.

Peygamberimiz (sav) de: *"Müslüman kardeşinin kusurlarını araştıran kişiyi Yüce Allah rezil eder."* (Tirmizi) buna karşılık, ayıp ve hatalarını örten iyi niyetli kişi için de: *"Bir Müslüman'ın bu dünyada ayıbını örten kimsenin, Allah da ahirette ayıbını örter."* (Buhari, Müslim) buyurmuştur.

Kötü zan; sebepsiz yere başkasını suçlamak, kesin bilgi olmadan suçlu olduğunu sanmak demektir ki bu da kötü huy ve davranışlar arasında yer alır.

Yüce Allah: *"Ey iman edenler! Zannın çoğundan sakının; çünkü zannın bir kısmı günahdır."* (Hucurat Suresi,12) buyurmuştur.

Peygamberimiz (sav) de: *"Kötü zanda bulunmaktan sakının; çünkü zan, sözlerin en yalanıdır."* (Buhari, Müslim) buna karşılık, insanlar hakkında iyi zanda bulunan ve iyi niyetli olan kişi için de: *"İyi ve güzel zan, imandandır."* (Ebu Davud) buyurmuştur.

Peygamberimiz Hz. Muhammed Mustafa (sav) Hazretleri her zaman ümmetini düşünür ve ümmeti için dua ederdi. Dualarının tecelliyatları hala devam etmektedir biiznillah. Ahirette de yine ümmetini düşüneceğini ve şefaate edeceğini müjdelemiştir. (Ebu Davud, Tirmizi) Bizler de bu muştuları üzerimize çekip ahlakımızı muhafaza etmeliyiz. Zira kötülüğün hiçbir şeye ve hiç kimseye yararı olmadığı gibi, zararı ve afeti çoktur. Rasulallah'ın nurunda Kur'an ve sünnete uyarak O'nun şefaate ve hidayetini mazhar olabilme arzusu hepimizde canlanmalı ve bu doğrultuda yenilenmeye teşvik edici olmalıdır. Nitekim Efendimiz (sav) ümmetine (biiznillah bizlere) düşkünlüğünü nasıl dile getiriyor:

"Benimle sizin benzerliğiniz, şu adamın haline benzer: Adam ateş yakmış. Bunun üzerine, çekirge ve küçük kelebekler içine düşmeye başlamışlar. O ise, onları ateşten engellemeye çalışmaktadır. İşte ben de bunun gibi, sizi cehennem ateşinden korumak için, sizi tutuyorum; siz de kaçmaya çalışıyorsunuz." (Müslim)

Allah'ım! Bizleri Senin tarafında ve Seninle eyle.
Bize dünyada ve ahirette iyiyi ver, bizi ateşin azabından koru.
(âmin)

DOĞRU BİLDİĞİMİZ YANLIŞLAR

KAYRA ECRİN

HURAFE NEDİR?

Hurafe; dinin bir parçası veya gereği olarak aktarılan, dindenmiş gibi benimsenmiş olan; gerçekte ise dinle ilgisi bulunmayan, sonradan katılmış veya eski inanışlardan kalmış hikâye, inanış ve davranış şekilleridir.

Hurafelerin birçok çıkış sebebi vardır. Bunlardan birkaçı;

*Dinde kesinlikle yeri olmayan, fakat günlük hayatta dinin bir parçasıymış gibi gösterilen ve gerçekte din dışı olan, hatta dinin özüne ters düşen kimi inanç ve davranış biçimleri.

*Eski batıl dinlerin inanç ve yorumlarından olup da halkın arasında sürüp giderken, Müslümanlaştıktan sonra da “Müslümanlaştırılarak” dine katılan mitolojik hikâyeler.

*Bütünüyle sonradan uydurulan, İslam’la bağdaşmayan çarpık düşünceler.

*Cehaletten; Kur’an ve sünneti yani dini, temel kaynaklarından öğrenmemekten kaynaklanan hurafeler.

Peygamber Efendimiz (s.a.v) uzun yıllar boyunca cahiliye fikirleri, batıl inanç ve kanunları içerisinde yaşayan Arap ve Arap olmayan bütün dünya insanlarına Veda Hutbesinde şöyle seslenmişti: *“Dikkat edin! Bütün cahiliye adetleri ve kanunları benim ayaklarımın altındadır.”* (Müslim, Tirmizi)

Rasulullah’ın (s.a.v) sözünden anlaşıldığı üzere İslam; hurafeler ve batıl inanışlara karşı mücadele vermiş ve bu davranışları hoş görmemiştir.

Kur’an-ı Kerim; İslam Peygamberi’nin (s.a.v) gönderilmesinde batıl inanç ve cahiliye inanışlarının değiştirilmesini ve tevhit (tek Allah) inancına sahip olunmasını da hedeflediğini şu ayetle de açıklamaktadır;

“Peygamber onların ağır yüklerini ve üzerlerindeki zincirleri kaldırmada...” (Araf suresi:157)

Ancak görülmektedir ki; insanlar eski dinlerden kalma bazı inanç ve adetleri yeniden canlandırmaktadır. Hatta bütünüyle sonradan, din adına oluşturulan ve uygulanan hurafelere halk arasında rastlanmaktadır. Bu sayımızda hurafelerin tanımını, ortaya çıkış sebeplerini ve İslam’ın hurafelere bakışını incelemeye çalıştım. Önümüzdeki sayılarda aşağıda maddeler halinde belirttiğim ve halk arasında yaygın olan hurafeleri tek tek ele alıp Kur’an ve sünnet ışığında incelemeye gayret göstereceğim.

GÜNÜMÜZDE YAYGIN OLAN HURAFELER

- *Ay veya güneş tutulmasının büyük ve önemli kişilerin ölümüne işaret sayılması
- *Günlerin uğursuzluğu; ayın 13. gününün uğursuz sayılması
- *4444 Salâvat-ı terfeciye çekenin dileğinin kabul olacağı
- *Kabirlere kurban adama, çaput bağlama ve mum yakma âdeti
- *Nazara karşı nazarlık takma, kurşun döktürme ve dilini ısırıp şeytan kulağına kurşun diyerek 3 kez duvara vurma
- *Ölen kimsenin ruhunun eve gelmesi için sürekli ışıkları açık tutma
- *Ayna kırılmasının uğursuzluk, bardak kırılmasının ise hayra alamet sayılması
- *Sağ kulağın çınlmasının hayırlı, sol kulağın çınlmasının hayırsız olması
- *Üzerinde düğmesi ya da söküğü dikilen kişinin elbisenin ucunu ısırmasza ve bekâr bir kızın evli birinin yüzüğünü taktığında kısmetinin kapanması
- *Lohusa kadının 40 gün evden çıkmaması, herhangi bir şeyden zarar görmemesi için eve sarımsak, soğan ve süpürge asılması
- *Yeni gelinin erkek çocuğu olsun diye kucığına erkek çocuk verilmesi
- *Mavi gözlülerin nazarlarının çabuk degeceğine inanılması
- *Ayakkabıların ters döndüğünde evde birinin öleceğine yahut şeytanın ayakkabılar üzerinde namaz kıldığına inanılması

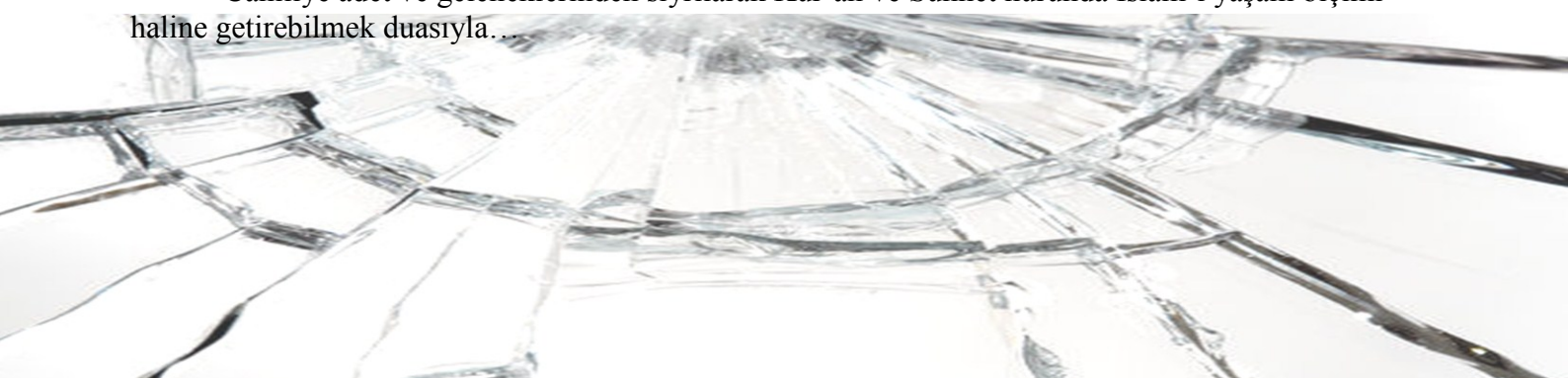

- *Şifa için hastanın başında tuz gezdirme, köz söndürme
- *Fal açmak, yıldızlardan medet umulması
- *Sağ avuç kaşırırsa para geleceğine, sol avuç kaşırırsa elden para çıkacağına inanılması
- *Kişinin önünden kara kedi geçerse başa bir uğursuzluk geleceğine inanılması
- *Biri gurbete giderken arkasından su serpilirse, kazaya uğramaz ve gurbetten çabuk döneceğine inanılması
- *Hamile kadın aşerdiği sırada neye ve kime bakarsa çocuğun doğduğunda ona benzeyeceği
- *Araba alındığında ya da çocuk doğduğunda kestirilen kurbanın kanının arabaya ve çocuğun alnına sürülmesi

Sözün kısası Peygamberimiz (s.a.v) bizi cahiliye davranış ve inanışlarından men etmiş ve Veda Hutbesi'nde ümmetine şöyle seslenmiştir:

"Size iki şey bıraktım. Bu iki şeye sımsıkı sarıldığınız müddetçe asla sapıklığa düşmezsiniz. Bunlardan biri; Allah'ın Kitabı Kur'an-ı Kerim diğeri ise Peygamberin(s.a.v) sünnetidir." (Ebu Davud)

Cahiliye adet ve geleneklerinden sıyrılarak Kur'an ve Sünnet nurunda İslam'ı yaşam biçimi haline getirebilmek duasıyla...

MUSTAFA ÖZBAĞ EFENDİ'DEN GÜL DESTESİ

Sual: “*Bu riyazatlar bu cefalar potanın gümüşten posayı ayırması içindir. İyinin kötünün sınanması, kaynayıp kötü tortunu ayrılması, altının üste alınması içindir.*” Bu söz ile anlatılmak istenen nedir?

El cevap: Başımıza her türlü sıkıntı, bela, musibet, dert, gam gelir. Bunlar insanların iyilerinin ve kötülerinin ayırt edilmesi içindir. Dünyayı bir pota olarak görün. Daha da küçültün; bir bireyi pota olarak görün. Bu kaynatılır. Kaynatılınca altın üste çıkar. Başına gelen sıkıntı senin içindeki cevheri meydana çıkarmak içindir. Eğer sen başına geleni iyilikle savarsan, iyilerden yazılırsın. Başına gelen sıkıntıdan nefret eder, insanlara zulmedersen senin adını kötülerden yazarlar. Bu dünya bir pota gibidir, çilehane gibidir. Bu dünya iyinin kötünün ayrıldığı yerdir. İyi iyiliğini görür bu dünyada kötü kötülüğünü görür. Kendisi görür. Kendisi gider cehennemden yahut cennetin kapısını açar. O yüzden “Bu harala gürele nedir?” diye sorma. “Bu işler neden böyle oluyor?” diye kendi kendine sorma. Buna hayret etme. Neden? Çünkü iyi ile kötü bu potada ayrılacak.

Hani şeytan önceden iyilerdendi ya Âdem’e secde emri gelince, şeytanın kötü olduğu çıktı meydana. Sana da ne zaman secde emri geleceği belli değildir. Hiç umulmadık bir yerde “Âdem’e secde et.” derler sana da. O esnada secde etmede tereddüt edersen sen de şeytanlardan yazılırsın. Zannetme ki o emir sadece şeytana verildi, o emir herkese verildi. Sana da hiç umulmadık bir yerde, umulmadık bir anda bir secde emri veriverirler. Sen o esnada tereddüt ettiğinde, iş işten geçmiştir. Ebediyen kovulmuşlardan olursun. O yüzden bu potada olduğunu anla.

Kötüysen kötülerle berabersindir. Senin dostun şeytandır. İyiysen iyilerle berabersindir. İyiliğin içindestir. Senin dostun Allah... Sen secde edenlerden olmuşsun. Sen secde edenlerdensen, Allah’a yakışırsın, Ona dostluğa yakışırsın. Cennetin başköşesine oturur, cehennemden azat olursun. Sen iyilerdensen iyilerle beraber ol, saf altın ol, yürü git. Ama sen yaptıklarınla bakır veya teneke olacaksın; bakırlarla tenekelerle beraber olacaksın, yürüyüp gideceksin. Allah senin iyi olmanı istiyor ve diyor ki; “Sen salihlerle beraber ol.” Peygamberine dahi demiş; “Sen o fukara olup her an Allah’ı gözetenler var ya onlarla beraber otur. Sakın onlardan ayrılma. Sakın onlara yüzünü ekşitme.” Peygamberine böyle demiş, tehditvari hatta. Allah peygamberini tehdit eder mi? Etmez! Seni tehdit

ediyor. Diyor ki; “Sakın ha! Cahillerden, gafillerden, kibirlilerden, edepsizlerden olma. O gece gündüz Hakkı zikreden dervişlerle, hakkı gözeten sufilerle, hak yolunda koşan hak erleriyle beraber otur. Nefsini onlara zorla. Yoksa gidiverirsin şeytanın tarafına. Gidiverirsin cehennemliklerin içerisine, şeytanla dostluk yoluna. Bu yüzden, edebini koru.” Allah muhafaza eylesin.

Riyazatlara devam et. Riyazat; oruç tutmak, namaz kılmak, dersi çekmek, haram işlememek. Riyazattır bunlar. Sakın riyazattan evin bir köşesine oturup hayatı orada yaşamayı anlamayın. Bizim riyazatımız bu değil. Bizim yolumuzda gidecek olan kardeşlerin riyazatı, insanların içerisinde yaşamak. Ticaretine, arkadaşlarıyla dostluğuna devam edeceksin. Hayatı insanların içerisinde yaşayarak Allah’ın emirlerini tutmak, Allah’ın emrettiği gibi yaşamak en büyük riyazat bizim için. İçeride bir itikaf odası var oraya kimi kilitlesem kilitleyeyim hiç kimse günah işlemez. Adamın bozulup bozulmayacağı parayı görünce belli olur. Parayı, kadını, makamı koyarsın adamın önüne bozulup bozulmadığını görürsün. Adamı koyarsın kadının önüne, bozulup bozulmadığını görürsün. Bir secde emri ona yeter.

Bu riyazatlar has ile sahtenin belli olması içindir. Biz sizi eşlerinize, annelerinize, babalarınızla, çocuklarınızla, mallarınızla, canlarınızla imtihan ederiz. Eşin, çocuğun, annen, baban, malın, makamın olacak. Neden? Has ile sahtenin belli olması için. O yüzden riyazatlara devam. Yani farz olan ibadetler yerine getirip, haram olan her şeyden kaçacağız ve nafilelerle Allah’a yaklaşacağız, Allah’ı seveceğiz. Bizim yeryüzüne iniş sebebimiz, bu potaya gönderilme sebebimiz bu. Göndermiş, diyebilir mi şimdi torağın içerisindeki altın, demir, gümüş veya bakır “Beni neden bu toprağın içerisine koydun?” diye. Unutma, senin altın diye eline aldığın maden hava su toprak ve ateşten mamul. Nereye giderseniz gidin her şey dört anasırdan yaratılmıştır. Dört anasırdan önce iki anasır vardı, iki anasırdan önce tek anasır vardı. Hiçbir şey yok iken Allah bir şey yarattı. Ondan sonra bir tane daha çıktı ondan sonra dört oldu ondan sonra hızla patladı. İnsanlar bunu fizik olarak bulacaklar.

Hiçbir şey yok iken Allah küçücük bir zerre yarattı. Aslında o zerre bir hayal. Ve yaratılan her şey hayalden ibaret...

Yaşadığın hayat hayalden ibaret...

Hiçbir şey yok idi Allah bir hayalden zerre yarattı. Nur! Yarattığı, nur. Elinize alabileceğiniz, gözünüzle görebileceğiniz, ağırlık olarak ölçebileceğiniz bir şey değil. Hiçbir ağırlık birimi Allah’ın ilk yarattığı o nuru tartabilecek noktada değil, o hassasiyette herhangi bir ağırlık ölçümü mümkün değil. Bu sohbetimi belki de bin yıl sonra anlayacaklar. Hayal! Bin yıl sonra dinleyecekler bunu. Bulacak oldukları şey de hayal. Gidecekler, gidecekler, gidecekler; varacakları yer hayal. Geriye doğru gidecekler yani ilk yaradılışa doğru gidecekler, hayali görecekle ve diyecekler ki; “Allah bütün âlemi hayalden yaratmış.” Âlemin yaratılışı o hayalden. Ve onda dört anasır-ı erbaa var. Sen altına bakarken onu altın olarak görürsün, dört anasır-ı erbaa var onda. Başka bir şey değil. Kayada da var, ağaçta da var, sende de bende de var. Hepimiz de dört anasır-ı erbaadan yaratılmışız. Hepimizde hava, su, ateş, toprak var. Toprak yokken nereden yaratıldı değil mi? Toprak da sonradan yaratıldı işte. Toprağın öncesi ne? İki anasır-ı erbaa; hava ve ateş. Ondan öncesi, sadece ateş idi. Ondan öncesi ise nur idi. Allah her şeyi nurundan yarattı. Allah, yerlerin ve göklerin nurudur. Her şey o nurun üzerinde tecelli eder. Her şey!

Bu potanın içine girmeme gibi bir şansın yok. Sakın şöyle deme; “Ben altınım, bu potanın içindeyim.” Kardeş! Sen altınsan altının yolunda gidersen. Hiç altının yolunda gümüş gider mi? Hiç gümüşün yolunda altın gider mi?

Kendini altınlardan et, özünü temizle, tövbe et,

Allah’ı zikret, riyazatlara sınıksız tutun da sen de o yolda git.

Allah cümlemizi onlardan eylesin.

Haklarınızı helal edin.

Derleyen: Gülenay ZİYA

29 Ocak 2011 tarihli Karabaş-i Veli Kültür Merkezi sohbetinden derlenmiştir.

"Kiyametten sonra ölüleri tekrar diriltin"

"Nasıl oluyor da Allah'ı inkâr ediyorsunuz?
Oysa ölü iken sizi O diriltti;sonra sizi yine öldürecek,
yine diriltecektir ve sonra O'na döndürüleceksiniz."
(Bakara Suresi, 2/28)

Bütün canlıların ve elbette insanların da yaşamı aslında sadece doğum ve ölümden ibarettir. Tıpkı Âşık Veysel'in de dediği gibi;

"Uzun ince bir yoldayız, gidiyoruz gündüz gece,
İki kapılı bir handa, gidiyoruz gündüz gece..."

Aslında benim kast ettiğim doğum nutfe halindeyken bir embriyoya dönüşerek cenin olmak ve bedenimiz ile dünyaya gelmek değil. Yani doğum ve ölüm diye adlandırdığımız iki kapısı olan bu handa ilerleyişin her safhasında ayrı ayrı ölüp diriliyoruz. Ana rahminde nutfeden alaka safhasına geçen bir beden için, nutfe safhası ölmüş, yeni bir devre başlamıştır. Şu an günlük yaşamımızı kesintisiz devam ettirdiğimizi düşündüğümüz halde dahi an be an ölüp dirilmekteyiz. Her vakit bir evvel ki vaktin kardeşidir, o gitmiştir ve şimdi yeni bir dönem başlamaktadır.

Nur Külliyyatı'nda, uyku için "mevtin (ölümün) küçük kardeşi" denilir. Zaten Peygamber (s.a.v) hadis-i şeriflerinde insan her gün hem ölümün hem de dirilmenin misallerini yaşar diye belirtmektedir.

Bâis ismi için İmam Gazali Hazretleri, "ikinci bir inşa ile ölüleri diriltin" manası verir.
"İnsan der ki: Ben öldüğüm zaman mı tekrar diri olarak çıkarılacağım? İnsan hiç düşünmez mi ki, kendisi önceden hiçbir şey değilken biz yarattık onu." (Meryem Suresi, 19/66, 67)

Elbette dirilişi de, ölümü de farklı manalarda düşünebiliriz.

Misal; kıyamet günü kabirlerden kalkarak mahşerde toplanmak bir diriliş olduğu gibi, Peygamberin zuhur edişi de bir diriliştir. Çünkü O yeniliktir, Allah-u Teâlâ'nın en yeni kelimadır ve evvelden dediklerinin hükmünü yine kendisi feshetmiştir. Ölü kalpleri hidayetle diriltmeye vesile kılınandır.

Şu dünyada var oluşumuz da bir diriliş olduğu gibi, Mümin kardeşimize sağlayabileceğimiz bir fayda da diriliştir. Hz. Enes (r.a) Rasullullah (s.a.v)'dan naklediyor: "Müslüman kardeşinin bir ihtiyacını görmek için bir yere giden kimsenin ayrıldığı yere dönünceye kadar attığı her adım için bir sevap amel defterine yazılır.Onun oraya buraya koşuşturması ile din kardeşinin işi görülürse, annesinden doğmuş gibi günahsız olur."

Tövbe bir diriliştir.

İlim öğrenmek diriliştir.

"Ölü iken dirilttiğimiz, insanlar arasında yürümesini sağlayan bir aydınlık verdiğimiz kişi, içinden çıkamayacağı karanlıklarda kalan kişi gibi olur mu hiç?" (Enam 122)

Allah (c.c) zahiren ölüm ve dirilişi birçok mucizeleri ile delillendirerek imanlı gönülleri mutmain etmiştir. Bunlardan birkaç örnek ile konuyu kapatalım.

Üç yüz dokuz sene mağarada uyutulduktan sonra Ashab-ı Kehf'in diriltilmesi, İsrailoğullarından ölmüş birisinin kendisine bir sığırın organıyla vurularak diriltilmesi. Sina Çölü'nde İsrailoğullarından bir topluluğun topluca öldürülüp diriltilmesi, Hz. İsa'nın bir mucize olarak bazı insanları hayata kavuşturması ve bunun yanında Allah'ın izniyle çamurdan yaptığı kuşlara üfleyip onları diriltmesi ve parçalanmış dört kuşun Hz. İbrahim'in talebi üzerine diriltilmesi...

"Ancak dinleyenler icabet eder. Ölüleri ise Allah diriltir." (En-am 36)

PEYGAMBERLER

TARİHİ

SEMİNE NASİRE

Muhammed s.a.v.

Pâk aşk Hazret-i Muhammed'le eşti.

Allah, aşk yüzünden ona,

“Sen olmasaydın felekleri yaratmazdım” dedi

Hâsılı O aşkta tek idi.

Onun için Allah, Onu peygamberler içinden seçti.

Her doğum başlı başına bir mucizedir fakat Hz Muhammed (s.a.v)'in doğumu ayrı bir olaydır. Doğumundan önce müjdelere, mucizelere olduğu gibi doğumu sırasında da birçok mucizeye şahit olunmuştu. Allah Teâlâ Resulü'nün gelişi hürmetine kâinatı tanzim ediyor, gerek peygamberinin gelişini müjdeliyor gerekse kıtlık olan Kureys'in bağ ve bahçelerine bolluk ihsan ettiriyordu.

Hani dedik ya peygamberinin gelişini müjdeliyordu diye, bu müjdeyi Hz. Âmine'nin

rüyasında bildirmişti Allah Teâlâ Hazretleri. Bu rüyayı Hz. Âmine'den dinleyelim; *“Hamileliğimde bir gün rüyamda ‘Ya Âmine! Bil ki sen, âlemlerin hayrına hamilesin. Doğurunca ismini Ahmed ya da Muhammed koy ve hâlini hiç kimseye açma!’ dendi”* (Kastalâni, elMevâhibü'l-Ledünniyye, 1, / 21) Kutlu doğum yaklaşmıştı. Hz. Peygamberin doğumu şehirlerden Mekke-i Mükerreme'de, senelerden 571 ve Rebiul Evvel ayının pazartesi gününde mütevazı bir evde meydana geldi. Adeta yeryüzü O'nun gelişine seviniyor, Allah'ın Habibi'nin gelişini kutluyordu.

Peygamberimizin (s.a.v.) babası Abdullah, oğlu doğmadan önce vefat etmişti. Bunun üzerine melekler, *“Ey Rabbimiz, Rasul'ün yetim kaldı.”* dediler. Allah Teâlâ; *“Onun koruyucusu ve yardımcısı benim.”* buyurdu. Kâinatın Efendisi dünyaya teşrif buyurdıkları sırada, Hz. Âmine'nin yanında Abdurrahman bin Avf'ın annesi Şifa Hatun, Osman bin Ebu'l-Âs'ın annesi Fatıma Hatun ve peygamberimizin halası Safiye Hatun bulunmaktaydı. Aynı zamanda ebe olan Şifa Hatun doğumdaki mucizelere de şahit olmuştu. O, bu mucizeleri şöyle anlatır:

‘Allah'ın rahmeti Onun üzerine olsun.’ Maşrik ile mağrib arası nurla doldu. Hatta Rûm diyarının bazı saraylarını gördüm. Sonra Allah Rasulü'nü kucığıma alıp emzirmeye başladım. Üzerime öyle bir hâl geldi ki, vücudum titremeye başladı ve gözlerim karardı. Yavrucağı gözden kaybettim. Bir ses, ‘Nereye gitti?’ diye sordu. ‘Doğuya götürdüler’ diye cevap verildi. Bu sözler hiç zihnimden çıkmadı. O zamana kadar ki, Allah Rasulü peygamberliğini ilân eder etmez hemen koştum ve ilk Müslümanlarla beraber iman dairesine girdim.” (Kastalâni, Mevâhibü'l-Ledünniyye, 1/122)

Safiye Hatun, o gece evin nurla dolduğunu ve gökteki yıldızların sanki üzerlerine dökülecekmiş gibi sarktıklarını anlatmıştır. Şifa Hatun ise ayrıca Hz. Muhammed (s.a.v)'in doğar doğmaz secde ettiğini, yıkanmış, göbeği kesilmiş halde olduğunu, sırtında ise Nübüvvet mührünü *“La ilahe illallah inni Rasulallah”* yazılı olduğunu anlatmıştır.

Hız. Âmine ise doğum olayını şu şekilde anlatır: *“Kayınbabam Abdülmuttalib Kâbe'yi tavafa gitmişti. Evdeydim, birden kulağıma müthiş bir ses geldi. Korkudan eriyecek gibi oldum. Bir de ne göreyim? Bir beyaz kuş yanıma geldi ve kanadıyla arkamı sıvadı. O andan itibaren bende korku, kaygı adına hiçbir şey kalmadı. Yanıma bir göz attım. Bana bir ak kâse içinde şerbet sundular, kâseyi dikip içer içmez, beni bir nur sardı. Ve Muhammed dünyaya geldi.”*

Sevgili anne doğumdan sonra yaşadığı halleri ise şöyle anlatır: *“Gördüm ki doğuda bir bayrak, batıda bir bayrak ve Kâbe'nin üstünde bir bayrak. Doğum tamamlanmıştı. Yavruya baktım, secdede, parmağını da göğe kaldırmış. Hemen bir ak bulut inip yavruyu kundakladı ve kapladı. Bir ses işittim: ‘Doğuları ve batıları dolaştırın, deryaları gezdirin, ta ki mahlûklar Muhammed'i ismiyle, sıfatıyla, suretiyle tanışınlar. Biraz sonra bulut gözden kaybolup gitti.”* (Kastalâni, 1/ 21)

Mübarek doğum gerçekleşmiş, dede Abdülmuttalib tarafından ziyafetler verilmişti. Sıra güzeller güzeline isim verilmesindeydi. Mekke halkı Efendimize ne ad koyduğunu, dedesinden sordular. O şu cevabı verdi:

-“Muhammed...”

-“Neden atalarından birinin ismini takmadın da bu ismi verdin?” dediler.Cevabı şu oldu:

-“Allah'ın ve insanların onu övmelerini istediğim için!”

Rabbim Habibi'nin yolundan gitmeyi, tabi olup O'na yaraşır bir ümmet olmayı nasip etsin. Allah Rasulü'ne Sonsuz Salât ve Selam olsun inşallah. Hakkıyla sevip, O'nun sevgisine layık olmak ümidiyle...

Selam ve dua ile...

BİSMİLLAHİRRAHMANİRRAHİM

YA RAB HATTAB'IN OĞLU HZ.ÖMER'E (R.A) DOST ET SEN BİZİ!
(ÂMİN)

Görmek istiyorsan celal sahibi, cömertlik abidesi, İslam'ı en yüce gönüllükle kabul edeni, Rasul'ün (sav) yoluna can feda edeni, gözünü aç da çevir yüzünü; Muhammed-i Mustafa'nın **"Allah senin sözünü doğru çıkardı Ey İbn-i Hattab!"** (Taberani) dediği Hattab'ın oğlu Ömer'e!

-Hz. Ömer Efendimizin İslam'la Şereflenmesi-

Kureyş büyükleri Harem'de toplandılar; "Yetim Muhammed (sav) çıkıp dedelerimizin dinine; batıl, putlardan zarar ve fayda gelmez diyerek onları kötülüyor dediler. Hz. Ömer'e hitaben: *"Bu kadar büyüklüğün, kuvvetin var iken, putlarımıza yardım etmeyi, o yetimi öldürmeyi düşünüyor musun? Gayretine dokunmuyor mu?"* diye teşvik ettiler. Hz. Ömer cahiliyet damarı kabarmış bir şekilde, kılıcını takıp Rasulullah'ı (sav) öldürmek niyetiyle yola, çıktı. Beni Zühre'den Nüaym'a rastladı. Nüaym: **"Ya Ömer nereye gidiyorsun?"** diye sordu. Hz. Ömer: **"Kureyş'in büyüklerine ahmak diyen,**

putlarımıza batıl diyen yetimi öldürmeye gidiyorum." diye cevap verdi. Nüaym: **"Hayret doğrusu, bu işe nasıl cesaret ettin; boş bir sevdaya tutulmuşsun. Eğer bu işi başarırsan Zühre ve Haşimoğullarının seni sağ bırakacaklarını mı zannediyorsun?"** dedi. Hz. Ömer: **"Ya Nüaym! Yoksa sen de mi Muhammed'in (sav) dinine girdin? Bilseydim, önce seni öldürdüm."** dedi. Nüaym: **"Onun dinine yalnız ben mi girdim? Kız kardeşin ve enişten de girdiler."** dedi. Bunu duyunca Hz. Ömer iyice gadaplandı!

Hz. Ömer, bu hiddet ile kız kardeşinin evine gitti. Evin içinden insan sesine benzeyen sesler geliyordu. O zaman **Tâhâ suresi** inmişti. Peygamber Efendimiz (sav) muhacirlerden Habbâb-ı (r.a) göndermiş, evdekilere öğretiyordu. Hz. Ömer'in korkusundan kapıyı arkadan kilitlemişlerdi, Hz. Ömer kapının dışına gelip biraz Kur'an-ı Kerim dinledi. Dinlendikçe mübarek, istidatlı kalbi, Allah kelamının nurlarıyla dolup küfür karanlığı galip oluyordu. Artık sabredemeyip kapıyı çaldı. İçeridekiler korkularından sureyi ve Habbâb-ı gizlediler. Kapıyı açtılar. Hz. Ömer'i kılıcı yanında, heybetli gördüler. Kız kardeşi: **"Hoş geldin."** deyip içeri aldı. "Biraz evvel ne okuyordunuz?" diye sordu. Evdekiler korkularından okuduklarını inkâr ettiler, başka mevzularda konuşmaya başladılar. Hz. Ömer; **"Kureyş arasında kılıç bağlayıp, Muhammedü'l-Emin'i (sav) öldürmek niyetiyle çıkmıştım. Yolda sizinde Onun dinine girdiğinizi öğrendim. Buraya gelmemin sebebi önce sizi, sonra Onu öldürmek idi. Fakat kapıda duyduğum sesi dinledikçe o kelâmın lezzeti ile kalbimdeki bozuk fikir gitti, onun yerine şevk ve muhabbet gelerek beni tedirgin etmeye başladı. İnkâr etmeği bırakın, okuduğunuzu getirin dinleyelim"** dedi. Kız kardeşi: (Bu sözü işitince, Hz. Ömer'in kalbinin İslâm tarafına meylettiğini sezdiğinden) **"Sevindim! Okuduğumuz, Allahu Teâlâ'nın Cebrail ismindeki melek vasıtasıyla Rasulü, Muhammedü'l-Emin'e (sav) gönderdiği ezeli kelâmdır. Dinlemek istiyorsan guslet, okuyalım."** dedi. Hz. Ömer kalkıp gusletti. Kız kardeşinin okuduğu Tâhâ suresini dinledi. **"Ben o Allah'ım ki, benden başka ibadete müstahak ilah yoktur. O halde yalnız bana ibadet et ve beni hatırlaman için namaz kıl."** mealindeki on dördüncü ayet-i kerimesine gelince: (Kur'an-ı Kerimin nuru kalbindeki küfür karanlığını uzaklaştırdığından) **"Beni iki cihanın serveri Muhammedü'l-Emin'e (sav) götürün."** dedi. O zaman Habbâb (ra) perde arkasından çıkıp: **"Sana müjdeler olsun! Rasulullah'ın duası senin hakkında kabul oldu. Allahu Teâlâ'ya hamdolsun."** dedi. Sevinerek Hz. Ömer'i Rasulü Ekrem'in huzuruna götürdü. Ashâb-ı Kirâm, Hz. Ömer'in geldiğini Rasulü Ekrem'e bildirdiler. Server-i âlem: **"Bırakın gelsin, belki imana gelerek saadete kavuşur."** buyurdular. Hz. Ömer, Rasulü Ekrem'in mübarek yüzünü görmekle şereflendi. Rasulü Ekrem: **"Ya Ömer! Artık küfür ve şekavetten dönmüyor musun?"** buyurdular. Hz. Ömer: (Rasulullah'ın etrafına inci saçan sözlerini duyunca) **"Ya Rasulullah! Hiç şüphem yoktur, bana imanı arz et."** dedi. (Şahadet kelimesini getirip iman ağacını temiz kalbine dikti) Oradaki bütün Ashab-ı Kiram Allahu Teâlâ'ya hamd edip, Hz. Ömer'le musafaha ettiler. Rasulü Ekrem gusletmesini emir buyurdu. Ashab-ı Kiram ona Kur'an-ı Kerim okumasını, namaz kılmasını ve dinin diğer hükümlerini öğrettiler. Ve Hz. Ömer Efendimiz Allah'ın aziz dinini kabul etmiş oldu.

Rabbim bizleri de halifelerinin haliyle hallendirsin inşallah... (ÂMİN)

SELAM VE DUA İLE

İSLAMDA EVLİLİK

Sıddıkâ ÂMİNE

CİMA

Bu sayımızda da yine, Ebu Zerr (r.a.)’den rivayet edilen ‘Sizden birinizin karısıyla cima etmesi sadakadır.’ (Müslim) hadis-i şerifini dikkate alarak cima konusundan biraz daha bahsetmeye çalışacağım inşallah.

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz;

“Cinsî münasebette bulunduğun zaman besmele ile başla.(Camiüssağır) Besmele ile başlarsan sevaplarını yazan vazifeli melekler cünüplükten gusül abdestini alıncaya kadar durmaksızın sana sevap yazarlar. Bu münasebetten bir çocuğun olursa, bu çocuğunun ve de bu çocuğundan olacak torunlarının nefesleri sayısınca sana sevap yazılıp-verilir.” (Levamiül ukul) buyurmaktadır.

Evlenmek, Allah’ın (c.c.) ve Rasulullah (s.a.v.)Efendimizin sevdiği amellerden biri olduğu gibi haramdan sakınmanın da bir yoludur. Zira Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz;

“Bana bacaklarınız arasındakini koruyacağınıza söz verin bende size cenneti garanti edeyim.” (Tirmizi)

“Evlen ki haramlardan daha çok sakınabilesin.” (Müsned) buyurmaktadır. Bu da elbette Allah’ın (c.c.) helal kıldığı ve şiddetle tavsiye ettiği bir nikâhla olacaktır.

İslam dini, Rasulullah (s.a.v.) Efendimizin

“Kişinin eşiyle oynaşması erkeklerin hazır bulunacağı bir eğlencedir.” (Taberi) hadisini esas alarak nikâhın sadece ameli yönünü düşünmemiş, fiziki gerekliliğine de dikkat çekmiş, kadın ve erkeğin cinsel ihtiyaçlarını helal dairede karşılayabilecekleri bazı hükümler belirlemiştir.

Hanefi uleması;

“Erkeklerin kadınlar üzerinde bulunan hakları gibi kadınların da erkekler üzerinde hakları vardır.” (Bakara 228) ayeti kerimesinin cinsel ihtiyaçları da kastettiğini ifade ederek, erkeğin hanımıyla cima etmesi farzdır. Her hayız döneminde en az bir defa cima etmesi gereklidir, yoksa Allah’a asi olmuş olur. Kim bundan yüz çevirirse edeple buna zorlanır (İbni hazım -muhalla) demişlerdir.

Önemle vurgulamak gerekir ki, günümüzde yazılı-görsel basında ve gündelik hayatımızda cinsellik gözümüze sokulurcasına sergilenmektedir. Bu noktada zannediyorum Hz. Peygamber (sav)’in;

“Yüce Allah bir kulu helak etmek isterse, önce ondan hayâyî çekip alır” (İbni Mâce) sözünü daha fazla dikkate almak gerekiyor. Ayrıca Cenab-ı Hakk’ın bu konudaki uyarısını da dikkate almalıyız:

“Müminlerin arasında ahlaksızlığın yaygınlaşmasını isteyenlere dünyada ve ahirette can yakıcı bir eza vardır. Allah bilir, siz bilmezsiniz.” (Nur Suresi,19) Allah korunanlardan eylesin inşallah.

EVLİLİKTE GUSÜL

Cima ile ilgili bir başka merak konusu da gusül abdestinin cimanın hangi aşamasında bozulduğu ve hangi şartlarda gerektirir.

Ebu Musa El Eşari Hz. Aişe (r.a.) annemize giderek;

“Ey annemiz size bir şey sormak istiyorum ancak utanıyorum” dedi. Hz. Aişe (r.a.) de;

“Utanma seni doğuran annene sorabileceğin her şeyi bana da sorabilirsin zira ben de senin annenim.” dedi. Ebu Musa (r.a.) da;

“Guslü gerektiren hal nedir?” diye sordu. Hz. Aişe (r.a.) de;

“Erkek kadının dört uzvu (eller bacaklar) arasına çöker ve kadına mübaşeret (birleşirse) ederse gusül vacip olur.” (Müslim) buyurmuştur.

İmamı Azam Ebu Hanefi ve İmamı Yusuf'a göre birleşmeden, sadece oynaşırken mezi (taziksiz renksiz sıvı) gelirse gusül gerekmez namaz abdesti gerekir, mezi gelmezse abdeste de gerek yoktur demişlerdir.

Zira Hz. Aişe (r.a.) annemiz de “Rasulullah (s.a.v.) kadınlarından bazılarını öpüyor sonra da namaz kılıyordu, abdest almıyordu” (Nesai) buyurarak sadece oynaşmanın guslü gerektirmediğini hatta namaz abdestine bile ihtiyaç olmadığını açıklamıştır.

Yine İmamı Azam ve İmamı Yusuf'a göre organların birbirine temas ettiğinde meni (tazikle gelen sıvı, sperm) gelirse gusül abdesti bozulur demişlerdir.

Eşler peş peşe ikinci bir defa cima etmek isterlerse gusletmelerinin gerekmediğini de, yine Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz şöyle açıklamıştır:

“Sizden birisi cinsi münasebette bulunduktan sonra ikinci defa birlikte olmak isterse, iki ilişki arasında abdest alsın çünkü bu ikinci birleşmeye canlılık sağlar.” (Müslim)

H. Aişe (r.a.) annemize Rasulullah (s.a.v.) Efendimizin cinsi münasebetten sonra cünüp olarak uyuyup uyumadığı sorulduğunda “Bazen uyurdu, bazen de kalkıp guslelerdi?” demiştir.

Birde şu noktayı da zikretme gereği duyuyorum, Hanefilerde kocasıyla münasebette bulunduktan sonra kadından, kocasının menisi geri gelse, gusletmesi gerekmez sadece namaz abdesti alması yeterlidir.

Son olarak; “Bana dünyanızdan üç şey sevdirdi, güzel koku, GÜZEL KADIN, gözümün nuru namaz.” (İbni Hanbel) diyen Rasulullah (s.a.v.) Efendimizin haramdan korunmaya vesile olabilecek bir tavsiyesiyle konuyu noktalamak istiyorum:

“Sizden birinin mahremi olmayan bir kadın hoşuna giderse, gönlüne girerse, hemen kendi karısına giderek onunla cima etsin. Çünkü bu nefsindeki şeyi giderir.” (Müslim)

ÇOCUK EĞİTİMİ VE AİLE

BENGİSU UMMAN

ÇOCUKLARDA YEMEK YEMEME VE YEMEK SEÇME PROBLEMİ

Çocukların yemek seçmesinin en büyük nedeni çevrelerindeki yetişkinlerdir. Çok iyi bilinmektedir ki çocuklar etraflarındaki kişilerin bazı davranışlarını örnek alırlar. Bu kişinin evden biri olması gerekmez.

Çocuğunuz herhangi birini (özellikle bu sevdiği kimse ise) herhangi bir yiyeceği reddederken görmüşse, bu reddedişi benimser. Tabii ki çocuklar sadece birilerini örnek alarak yemez seçmezler. Çocuk; ağzına uymayan bir yemeği istemezse ve aile de çocuğun o yemeğe karşı isteksizliğine onay verirse yemek seçme davranışı başlar.

Çocuklar bazı yemekleri sevmezler. Eğer aile o yemekle çocuk üzerinde ısrarcı olursa, çocuğun o yemeğe karşı negatif duyguları daha da artar. O zaman hiç yemek istemez. Zaten sevmediği yemeği yemek istemez ve aile de zorlarsa bunu inada dönüştürür. Böyle davranmak yerine ona, onun hoşuna gidecek alternatifler sunabilirsiniz.

Mesela size bir öneri: Çocuğunuz ıspanağı sevmiyor ve siz de onu yemesini istiyorsunuz. Çocuğunuza zorla “Ye! Hadi çabuk diyorum, yemezsen seni babana söylerim, sen yemezsen kardeşin yer.” gibi sözler yerine, onun önüne çay kaşığından servis kaşığına kadar farklı boylarda kaşıklar koyun. O hangisiyle yemek istiyorsa onunla yesin. Ve ne kadar istiyorsa o kadar yemesine izin verin. Sevdirmek istiyorsanız tercihi çocuğunuza bırakın.

Çocuğunuzun sevdiği yemeği yapıp sevmediği yemekten biraz yemesi karşılığında ona sevdiği yemeği verebilirsiniz. Böylece hayatı hem kendiniz hem de çocuğunuz için daha kolay ve eğlenceli hale getirmiş olursunuz. Unutmayın ki sizin sevmediğiniz sebzeler, meyveler ya da et ürünleri çocuğunuzun gelişimi için gerekli. Lütfen onların sağlıklı yetişebilmeleri için siz yemeseniz dahi onlara eğlenceli yollarla yedin.

YEMEK SEÇEN ÇOCUK (Hikâye)

6 yaşındaki Hasan, çalışan bir anne babanın tek çocuğudur. Ona gündüzleri büyükannesi bakmaktadır. Altı yaşına gelmesine rağmen suyunu ve sütünü biberondan içmektedir. Günlük yemek saatleri ise aile için tam bir facia ve işkencedir. Sofra kurulur herkes yemek için oturur. Hasan yemeği yiyeceği yerde yemekle oynamaya başlar. Herkesin gözü Hasan'dadır. Sofradaki herkes sıra ile ona yemek yemesi için ısrar eder. Hasan bu ısrarlara kulak asmaz ve yemek de yemez. Kendinden emin bir şekilde sofradan kalkar

Biliyordur ki annesi elinde yemek elleriyle yedirmeye çalışacaktır. zaman onun sevdiği yemek pişirilip

Bu duruma dayanamayan giderler. Sizlere de aktarmaya uygularlar. Hasan üç-beş gün saatleri düzene girmiştir. davranışları sergilememektedir.

ve televizyon izlemeye başlar. tabağı ile gelecek ve ona kendi

Hasan yine de yemezse, o verilecektir.

anne baba daha sonra bir uzmana çalıştığım tavsiyeleri Hasan için aç kalmıştır ama yemek yeme Artık daha önce yaptığı

Biz buradaki azarlamayı “*Uyarma, dikkat çekme, ihtar, tembih*” olarak algılamaktayız. Sakın bu hâl, halının tozunu silkelemek için halıyı dövmek gibi algılanmasın.

Seven sevgilisini azarlayabilir mi? Böyle bir şeyi düşünmek bile imkânsızdır. Sevilen sevenini azarlar. Eğer ikaz ediyor, azarlıyorsa sevilen sevenini kendi istediği hale getirmek için çaba sarf ediyor ve onun sevgisine cevap veriyordur. Artık sevilen seveninin sevgisine kayıtsız değildir. Onu istediği kıvama getirmek için gayret gösteriyor, azarlıyor ise seven için sevinilecek bir şeydir. Hani bir gün, Peygamberimiz (sav) ileri gelen Kureyşli ile konuşurken İbni Ümmü Mektüm içeri girmek için izin istemişti, bu duruma Peygamberimiz (sav)’in canı sıkılınca Allah (cc) Kuran-ı Kerim’de

-“*Ekşidi (yüzünü ekşitti) ve döndü. Ona âmâ geldi diye. Ne bilirsin, belki o temizlenecek. Veya öğüt alacak da öğüt kendisine fayda verecek. Ama ihtiyaç duymayana gelince, sen onun sesine özeniyorsun. Onun temizlenmemesinden sana ne! Ama sana can atarak gelen, içinde saygı duyarak gelmişken, sen ondan tegafül ediyorsun. (Ona ilgi göstermiyorsun.) Hayır, hayır, sakın! Çünkü o (Kur'an) bir öğüttür.*” (Abese 1-10) buyurmuştu. Böylece Allah kendisini çok seven, kendisinin de sevdiği Peygamberini ikaz ediyordu. Onu ikaz ederek onun doğru yapmasını sağlıyordu. Peygamber (sav) de “*Beni Rabbim terbiye etti ve ne güzel terbiye etti.*” diyerek asıl terbiyecinin Allah olduğunu vurgulamaktaydı.

Hani eskiler demişler ya “*Azarlayış varsa sevgi vardır.*” diye, gerçekte sevilen eğer gerçekten sevenini seviyorsa onu doğru noktada azarlamaya başlar. Çünkü dostlar, yakın olanlar azarlanır. Bu azarlar ona şefkat azarındır. Sevenin iyi biri olması, sevilenin yolundan gitmek için ikaz ve irşad hükmündedir. Bunlar bilhassa müşid mürid arasında çok görülen olaylardır. Müşid kendine yakın olan, kendisini seven müridlerini tatlı tatlı azarlar. Hani baba çocuğunu azarlar ya, ne çocukta babasına karşı nefret oluşur ne de baba çocuğunu küçümser veya kinlenir ya onun gibi bir şeydir azarlama.

Eğer kendine yabancı görür, kendisinden uzak görürse onlara dokunmaz, onları azarlamaz, onlar henüz işin tam idrakinde değildir, bu azardan ters etkilenip yolu terk edip gidebilecekleri düşüncesi müşide hâkim olur ve yabancı yahut uzak olanları azarlamayı pek uygun görmez. Bazen yabancılar da yakın olmayanlar da bu azarlardan nasiplerini alırlar da hala daha orda bulunurlarsa müşid onları yakın daireye alır, çünkü onlar bunu hak etmişlerdir. Eğer yakın dairedeki müritlerde bir kırılma olduysa onlar da yakın daireden uzaklaşırlar, dostluğa layık olamamışlardır. Aslında bu azarlar insanları dertlendiriyor, düşündürüyor, mevcut halinde değişikliklere sebep oluyorsa ne alâ! Sevgiye işarettir. Yok, eğer herhangi bir tesiri olmuyor veya uzaklaştırmaya sebep oluyorsa sevgisizliğe işarettir ki gerçek seven ile sevmeyeni ayırır, bir imtihan olur.

Üstad Mustafa Özbağ (k.s)

AYİNE

Rabia ALTINBAŞAK

MİHR-Ü MÂH (2)

Küçük Mihr-ü Mâh günden güne büyüyor. Ve her geçen gün büyümenin bedeli olarak gördüğü saray eğitimi; onun çocukluğunu sıkıcı hale getiriyor, annesinden göremediği yakın ilgi ve alaka ise onun kendisini yalnız hissetmesine neden oluyordu. Evet o, diğer çocuklar gibi değildi. Saray koridorlarında koşup oynayamıyor, dilediğince yaramazlık yapamıyordu. Bir arkadaşı bile yoktu. Hatta diğer çocuklar gibi anne babasına bir kere bile sarılabilmiş değildi. İnsanın bir arkadaşının olması nasıl bir şeydi acaba? Onunla ne konuşabilirdi? Bunları bilmiyordu. Sultanlığın ne demek olduğunu büyüdükçe daha bir idrak ediyordu Mihr-ü Mâh. O farklıydı, çünkü o Mihr -ü Mâh Sultandı...

Mihr-ü Mâh, sultan kızı olmanın verdiği sorumluluğun farkındaydı. Öyle ya sultanlar ağlamazlardı. İçinde isyanı yükseldiği zaman, gözyaşlarını tutabilmek için yumruğunu dişlerine bastırırdı. Her zaman zekâsına hayran kaldığı annesi Hürrem gibi olmalıydı o da. Fakat bu yol epey meşakkatliydi. Hürrem gibi olmak, ona benzemek, onun kızı olmak zordu.

Yıllar geçmiş, küçük Mihr-ü Mâh genç kız olmuştu. Tıpkı annesi gibi güzel ve gösterişliydi. Saray halkının ağzında, damat adayının kim olacağı konusu dolaşıyordu. Oysaki Hürrem bunu da düşünmüştü. 17 yaşında Diyarbakır valisi Rüstem Paşa ile dünyanın görüp görebileceği en güzel düğünle dünya evine girdi Mihr-ü Mâh. Bu güzel düğün bir peri masalı olarak halkın hafızasında yer etti. Annesinin ısrarıyla kendisinden hayli yaşlı Rüstem Paşayla evlenir evlenmez kendini çok sıkı takipte buldu. Evlendiklerinin daha ilk haftasında Hürrem Sultan, kızına gözdağı vermekte gecikmedi:

“Şimdiye dek padişah kızıydınız. Fakat bundan böyle kocanıza karşı sorumluluğunuz var. Vezir hanımı olmak, padişahın tek kızı olma ayrıcalığından sizi mahrum edecek. Umarım Kubbealtı vezirinin hanımı olmakla elde edeceğiniz kudreti doğru biçimde değerlendirirsiniz.”

Yeni gelin yutkundu... Zaten hiçbir vakit şımartılmamıştı ki... Padişah kızı olmanın ayrıcalığını yalnızca süslü saltanat arabalarıyla gezmeğe gittikleri o sayılı günlerde, bir de uzak diyarlardan getirilen değişik giysiler ve oyuncaklarla tatmıştı. Bunların dışında Harem'in sıkı kurallarıyla şımarmanın imkânı mı vardı?

Annesine;

“ Söz veriyorum, sizi utandırmayacağım ” dedi.

Hürrem ise onun mermer beyazlığındaki çenesini hafifçe kendine doğru çekti, gülümsedi:
“Biliyorum. Başka türlü de zaten mümkün değil.”

Ana-kızın arasında geçen bu resmi konuşma yerine Mihr-ü Mâh Sultan, daha kadınca, daha samimi birkaç söz dinlemeyi arzulardı. Ne çare ki siyasetin sert, acımasız kurallarıyla çevriliydi ve bir ana-kız samimiyeti için vakit çok geçti.

Ne yazık ki evliliğinde aradığı mutluluğu bulamamıştı Mihr-ü Mâh. Padişahın biricik sevgili kızı olması hasebiyle Rüstem Paşa'nın mesafeli ve saygılı duruşu, ona kendini yalnız hissettirmeye yetiyordu. Mihr-ü Mâh'in yalnızlığını fark eden biri daha vardı; Mimarbaşı Sinan Ağa. Yıllar önce okusun diye Sultan'a sunduğu kitabı, Hürrem'in muhalefetiyle geri iade edişini hiç unutmamıştı. Annesinin yanında solgun bir başak halinde sallanışını fark etmiş, ona acımıştı. Onu bu durumdan kurtarmalıydı. Belki o zaman düzeler, canlanırdı. Üsküdar kıyısında küçük bir saray, diyordu Sinan. Bu fikri padişaha da kabul ettirmeyi başarmıştı. Mihr-ü Mâh çocukluk ve genç kızlık döneminin geçtiği sarayı, Üsküdar'daki Boğaz'a nazır sarayında doğrusu hiç özlemiyordu. Bu saray ona geniş bir özgürlük alanı sağlıyordu ne de olsa.

Mihr-ü Mâh Sultan'ın minik bir kızı dünyaya gelmişti. Adını Ayşe Hümaşah koydular. Mihr-ü Mâh, kollarındaki küçük kızının masum yüzünü seyrederken *"İktidarın içinde yaşama gözlerini açmak nasıl bir şeydir?"* diyerek ona acı bir tebessümle baktı.

Mimar Sinan ise içinde yaşattığı aşkını Sultan Mihr-ü Mâh'a yaptığı mabetleriyle, medreseleriyle göstermek istiyordu. Bunun için durmadan çalışıyordu. Ahh ne olurdu talih ona layık görseydi Mihr-ü Mâh'ı. Avuçlarında duran narin bir serçe gibi bakardı ona. Onun bir gülümseyişi için elinden geleni yapardı. Mihr-ü Mâh da bu durumdan farksızdı. İnanamıyordu Mimar Sinan'ın aşkına. Görmeden, konuşmadan aşk olabilir miydi? Sevgi kalpte yaşatılabilir miydi?

Sinan Ağa'nın kendisi için yaptığı camiyi ziyaret ettiğinde, Sinan'ın;

"Denizi ancak bu kadar ayaklarınıza getirebildim sultanım." sözünü işittiğinde birden irkildi. Çok etkilenmişti bu sözden. Yanındaki cariyelerine sert bir ses tonuyla;

"Gitme vakti" dedi

Yol boyunca durmadan bu sözü düşündü. Mimar Sinan bir şeyler ima etmekteydi. Mutlu olduğunu kendisine bile itiraf edemedi oysa.

Ziyaret esnasında
Mihr-ü Mâh'ın

"Işığış esirgemişsin mimarbaşı!"

Sözüne karşılık bir cami daha yapmayı ahdetti Mimar Sinan. İkinci bir Mihr-ü Mâh Sultan Camii. Öyle ki ışık saçmalıydı, göz kamaştırıcı olmalıydı. Ve dediğini de yaptı.

Edirne Kapısı'ndaki yüksek tepeye inşa ettirdiği caminin kubbelerinden, güneşin her gün parlamaya nasıl yansıdığını ve nasıl bir kızılılıkla battığını Mihr-ü Mâh Sultan Üsküdar kıyılarından seyredebiliyordu.

Ama ne yazık ki
bu aşk imkânsızdı.

Mihr-ü Mâh evliydi.

Hem aralarında çok büyük bir yaş farkı vardı.

Aradan yıllar geçti.

Mihr-ü Mâh'ın eşi Rüstem Paşa vefat etti ama kader onları yine bir araya getirmede. İkisi de ilerleyen yaşlarında kendilerini hayır hasenat işlerine verdiler.

Şu bir gerçek ki, ikisi de birbirlerini bir an bile akıllarından çıkarmadılar.

Ne Mimar Sinan aşkını kimseciklere söyleyebildi,

ne de Mihr-ü Mâh derdinden bir sır verdi. Bu derin sevdayı ömürleri boyunca kalplerinde yaşattılar. Ta ki, ruhlarını Rahman'a teslim edinceye kadar Kim bilir belki de şimdi bir araya gelmiş, o günleri yâd ediyorlardır...

*"Denizi ancak bu kadar
ayaklarınıza getirebildim sultanım."*

YEMAME GÜNÜNDE SAVAŞ KARTALI ZEYD b.HATTAB

Peygamber (s.a.v) Müslüman bir cemaatle oturuyordu. Ortalıkta bir korku vardı. Rasulullah (sav): “*İçinizde azı dışı cehennemde Uhud Dağından daha büyük bir adam var.*” dedi. Herkes tedirgin olmuştu. Ama cemaatte bulunan kişilerin sonu hayırlı bitmiş ve hayatlarını Allah yolunda şehit olarak tamamlamışlardı.

Reccal, İslam’dan çıkmış ve yalancı peygamber Müseylime’ye iman etmişti. Rasulullah’ın (s.a.v) kötüye dönüşünü haber verdiği kişi ortaya çıkmıştı.

Reccal büyük bir tehlike idi, hatta yalancı peygamberden daha büyük bir tehlike. Çünkü Kur’an-ı Kerim’in birçok ayetini ezbere biliyordu ve halife elçisiydi. Halife elçisi olması olayı şöyle gerçekleştirmişti: Müslüman olmuş ve Rasulullah’dan (s.a.v) İslam’ı öğrenmişti. Kavmine döndükten sonra Rasulullah (s.a.v) vefat edinceye kadar Medine’ye geri dönmedi. Dönüşünde ise Ebu Bekir’e Yemame Ahalisinin haberlerini, Müseylime’nin etrafında toplanmalarını anlattı ve onların İslam’da kalmalarını sağlamak için halife elçisi olmayı teklif etti. Ebu Bekir kabul etti.

Nefsine yenildi Reccal. Tüm bunları kötüye kullandı. Müseylime’nin yalancı peygamberliğini pekiştirdi. İnsanlar Müseylime’nin etrafında toplandı.

Müslümanlar arasında Reccal ile karşılaşmak isteyen biri var; ZEYD b.HATTAB...

Ömer b .HATTAB’ın kardeşi...

Ömer’in büyük kardeşi; sadece yaş olarak değil, İslam’da ondan önce, Allah yolunda şahadette ondan önce...

ZEYD suskun bir kahraman, suskunluğunda saklı. Hiçbir savaşta Peygamber’den (s.a.v) ayrılmadı. Aradığı tek bir şey vardı her savaşta: ŞAHADET...

Uhud günü, Müslümanlar ile müşriklerin arasında ki savaşın kızıştığı anda Zeyd’in zırhı düştü. Kardeşi Ömer: “*Zeyd! Benim zırhımı al ve onunla savaş!*” diye seslendi.

Zeyd ise: “*Ömer, senin istediğin şahadeti bende istiyorum.*” diye karşılık verdi ve zırhı kabul etmedi.

Zeyd ‘in münafıklığa ve yalana karşı olan nefreti tamamen kardeşi Ömer (ra) gibiydi. Her ikisinin de kin ve nefretini, aşağılık amaçların ve alçak menfaatlerin oluşturduğu münafıklık gibi hiçbir şey harekete geçiremezdi.

Reccal rolünü oynadı. Sırf aşağılık amaçları için Müseylime’nin etrafında toplananların sayısını korkunç bir şekilde arttırdı. Dinden dönme savaşlarında birçok kişiyi, kendi elleriyle ölüme itti.

Ve Yemame Savaşı... Halid bin Velid, askerlerini topladı. Askerleri yerlerine dağıttı. Sancaktarlığı ZEYD b.HATTAB ‘a verdi. Savaş şiddetli bir biçimde başladı. Allah, düşmanları yenilgiye uğratıncaya kadar ya da O’na kavuşuncaya kadar susmaya yemin etti. Ona göre savaşın geleceği Reccal’ın akıbetine bağlıydı. Bu yüzden o, Reccal’a yoğunlaşmıştı. Zeyd ona yaklaştı, kılıcını ona doğru savuşturdu ki, insan dalgası Reccal’ı yutuverdi. Ve sonunda Reccal’ı yakalayıp boynunu uçurdu. O kibirden, yalandan, gururdan dimdik olan baş; bir kılıç darbesiyle uçtu. Reccal’ın ölüm haberi yayıldı. Müseylime’nin askerlerinde korku... Oysa Müseylime onlara kesin zafer vaat etti. Zaferlerinin ardından dinlerini yaymaya başlayacak ve devletlerini kuracaklardı. Ama... İşte Reccal öldü. Müseylime’nin peygamberliğinin tamamen yalan olduğu anlaşılmıştı. Haber Müslümanların aralarında yayılır yayılmaz, azimleri dağlar gibi yüceldi ve yaralılar yaralarını umursamadan ellerine kılıçlarını alıp yeniden ayaklandılar.

ZEYD b.HATTAB’ın elleri havada, Rabbinden kendisini şahadetle rızıklandırmasını istiyordu. Savaş, Müslümanların lehinde zaferle sonuçlandı. Ve kahraman Zeyd şehit oldu.

İslam ordusu Medine’ye zaferle dönmüştü ama bir kişi aralarında yoktu artık. Hz. Ömer ve Hz. Ebubekir dönenleri karşıyorlardı. Ama Ömer’in gözleri bir yandan özlemle kardeşini arıyordu. Zeyd, belirgin bir uzunluğa sahipti, illa ki fark edilirdi. Müslümanlardan birisi Zeyd’in şahadet şerbeti içtiğini Ömer’e söyledikten sonra Ömer rahmet dualarıyla kardeşi için niyazda bulundu. Ve şöyle dedi:

“İki güzellikte beni geçti...

Benden önce Müslüman ve şehit oldu.”

SOHBET-İ PİRAN

ŞEYH EDEBALI

Esmâ YOLCU

Aslen Karamanlıdır. İlk tahsilini memleketinde yapan Edebalı, tahsilini Şam'da tamamlamış; tefsir, hadis, tasavvuf ve özellikle İslam Hukuku'nda ihtisas sahibi olmuştur. Hz. Mevlana gibi zamanının büyüklerinin sohbetinde bulunmuştur. Osmanlı Devleti'nin kurucusu Sultan Osman Gazi'nin kayınpederidir. Zamanının büyük âlim ve velilerindedir.

İlimde derya, amelde yüksek, takva ve verada¹ örnek, mal-mülk sahibi bir zat olan Edebalı, Eskişehir yakınlarında İtburnu denilen köyde yaşamış, yaptırmış olduğu zaviyede öğrenci yetiştirmiş ve halkı irşat etmiştir. Anadolu fütüvvet² ehli Ahilerle yakın münasebeti olan Edebalı'yi Osman Bey sık sık ziyaret etmiş ve sohbetinde bulunmuştur.

Yine Osman Bey'in zaviyede bulunduğu bir gece, gördüğü rüya üzerine Edebalı, kızı Mal Hatun'u Osman Bey'e nikâhlanmış ve görmüş olduğu rüyayı da şöyle tabir etmiştir: *"Sen babandan sonra Bey olacak, kızım Mal Hatun'la evleneceksin. Benden çıkıp sana gelen nur budur. Sizin asil ve temiz soyunuzdan nice padişahlar gelecek. Onlar nice devletleri bir çatı altında toplayacaklar. Allahu Teâlâ, nice insanların huzur ve saadete kavuşmasına, din-i İslam'la şereflenmesine senin soyunu vesile edecektir."* Gerçekten de öyle olur, altı asırdan fazla devam edecek olan bir Cihan İmparatorluğu'nun temelleri atılır ve bunun ilk müjdecisi de Edebalı Hazretleri olur. Uzun bir ömür süren Edebalı 120 yaş civarında vefat etmiştir. Cenazesi Bilecik'te zaviyesinin yanına defnedilmiştir.

Şeyh Edebalı'den Bir Nasihat

Oğul ,

İnsanlar vardır, şafakta doğar, gün batarken ölürler!

Unutma ki dünya sandığın kadar büyük değildir!

İki paralık güneşe aldanıp sonra da karda, ayazda kavrulup gitme

Güçlüsün akıllısın söz sahibisin!

Ama ;

Bunları nerede nasıl kullanacağını bilmezsen,

Sabah rüzgârında savrulup gidersin.

Öfken ve benliğin bir olup aklını yener!

Daima sabırlı, sebatlı ve iradene sahip olasin.

Azminden dönme!

Çıktığın yolu taşıyacağın yükü iyi bil!

Her işin gereğini vaktinde yap.

Açık sözlü ol! Her sözü üstüne alma!

Gördün söyleme, bildin bilme

Sözünü unutma! Sözü söz olsun diye söyleme!

Ananı atanı say, bereket büyüklerle beraberdir!

Sevildiğin yere sık gidip gelme, muhabbetin kalkar, itibarın olmaz.

Üç kişiye acı;

Cahiller arasında Âlime,

Zenginken fakir düşene,

Hatırlı iken itibarını kaybedene!

Unutma ki yüksekte yer tutanlar, aşağıdakiler kadar emniyette değildir.

Ululanma, düşmanını hor görme!

Düşmanını çoğaltma, düşmanlığın başını da sonunu da sen belirle!

Haklı olduğunda kavgadan korkma.

Bilesin ki;

Atin iyisine doru, yiğidin iyisine deli derler!

¹**VERA:**Takvânın ileri derecesi. Bilmediği ve şüphe ettiğini öğrenip iyiye ve doğruya göre hareket edip bütün günahlardan çekinme hali.

²**FÜTÜVVET:**Dostlara af ve bağışlama ile muamele. * Yiğitlik. Cömertlik. Lütuf ve ihsankârlık. * Kerem * Soy temizliği.

HANIMLAR ÂLEMİNİN YILDIZLARI

Meftun AY

EL-BETÜL (ra)

“Fatıma, cennet ehli kadınlarının hanımefendisidir.”
(Sahih-i Buhari)

Hanımların sultanı annemiz Hz. Fatıma'nın doğumundan ve lakaplarından bahsetmişim. Bu sayıda da elimizden geldiği kadar yetişmesinden söz edelim istedim.

Peygamberimiz (sav)'in sevgili kızı Hz. Fatıma; ebeveynlerinden, kız kardeşlerinden ve özellikle de ablası Hz. Zeynep'ten gördüğü büyük ilgi içinde yetişmişti. Hz. Zeynep annemiz onunla oyun oynayıp, şakalaşıyordu.

Gençlik çağına kadar Peygamber (sav)'in evinde yetişti. Babası Muhammed Mustafa (sav) Hazretleri onun terbiyesiyle bizzat ilgileniyor hatta onun rahatı uğruna uykusuz kalıyordu. Muhammedî bir terbiye ve şefkatten aldığı nasip ile büyümeye devam etti. Sonra onunla ilgilenen ablası Hz. Zeynep evlendi. Ondan ayrıldı. Daha sonra da diğer ablaları Hz. Rukiye ve Hz. Ümmügülsüm evlendi. Bütün bu olanlar onda yalnızlık hissine sebep olmuştu.

Rivayet edildiğine göre Hz. Fatıma ablaları Rukiye ve Ümmügülsüm (ra) evlenince çok ağladı. Annesi Hz. Hatice; *“Seni böyle ağlatan nedir?”* diye sorunca; *“Beni senden ve babamdan ayıracak kimseye bırakmayın, ben sizin ikinizden ayrılmaya dayanamam.”* dedi. Annesi de şefkat ve merhametle gülümseyerek *“Sen ne zaman istersen o zaman bizden ayrılacaksın.”* dedi. Bunun üzerine onun ebeveynlerine olan bağlılığı ve sevgisi bir kat daha arttı.

Hız. Fatıma yaşı küçük olduğu için babasıyla Mekke sokaklarında gezebiliyordu. Babasındaki peygamber ahlakını ve bütün güzel huyları gördü. Babasını Allah (cc) terbiye etmişti ve o ne güzel terbiye etmişti. Allah O'nu (sav) güzel ahlakla süslemişti. Zira Allah; *“O bir yetim olduğunu bilip de (seni) barındırmadı mı? Seni (çocukluğunda) gaip olmuş bulup da yolunu doğrultmadı mı? Seni, bir fakir olduğunu bilip de zengin etmedi mi?”* (Duhan suresi 6-8) buyurmuştur. İşte Hz. Fatıma bu ahlakla yetişmişti. Hz. Fatıma aynı şekilde annesi Hz. Hatice'nin bütün güzel özelliklerinin ve övülen huylarının etkisi altında kalmıştı.

Allah'ın Sevgili Rasulü olan babasının (sav) en yüce ve en güzel davranışlarından bir örnek edinerek büyüdü. *“Andolsun ki Rasulullah'da sizin için, Allah'ı ve ahret gününü umarak Allah'ı zikredenler için güzel bir numune (örnek) vardır.”* (el-Ahzap 21) İşte bu nedenle O; tam bir iffet, hayır sevgisi ve güzel ahlak üzerine büyüdü. Böylece Allah onları temiz ve mübarek kıldı. Rabbim şefaathlerine nail eylesin inşallah.

FAKİRİN EFKÂRI

GÜLENAY ZİYA

BİLİMİN BEŞİĞİNDE VATİKAN YATIYOR

Yıllardır aynı şeyler öğretiliyor bize. Evrimini tamamlamış, ilerici, aydın batı ve ilkel, gerici doğu. (Neye ve kime göre doğu-batı ayrımı yapılıyor o da bir soru işaretidir.) Doğulu olmayı kompleks haline getirecek kadar baskın bir aşağılama aşılıyor. Bütün doğrularımız ‘aydın’ batının öğrettiği doğrultuda. Aydın olmak için gösterilen yol ise açık; sekülerizm (dünyevileşme). Yani hayatı anlamlandırmaya çalışırken dahi dinin referans alınmaması.

Bütün manalarımızın deney ve gözleme dayandırılmak suretiyle maneviyatımızın pozitifleşmesi hedefleniyor. Böylece ruhani bir yanı olmayan anlayışlar yerleştirilmeye çalışıldı / çalışılıyor. Aslında bilimin dinden ve dindarlardan tamamen bağımsız olup olmadığını anlamak için birkaç örneğe göz atmak yeterli. Hem de vereceğimiz örnekler külliye batılı.

Galile’den başlayalım isterseniz, nam-ı diğer ‘fiziğin babası’ndan. Dindar bir Katolik olan ve iki kızını da rahibe olmaları için manastıra kapatan Galile’den bahsediyorum. Araştırmalarını Katolik ilahiyatını desteklemek için yaptığını kendisi beyan etmiştir. Tatmin olmadıysanız başka bir ‘baba’ya geçelim. Sırada astronominin babası Kopernik var. Rahip Kopernik. Kendisi çalışmalarını Vatikan Kütüphanesinde yapmış ve kitabını da Papa III. Paule’a ithaf etmiştir. 1950’li yıllarda Kopernik ile alakalı araştırma yapanlar gezegenler teorisinin aynısına (çizilen şemada kullanılan harfler dâhil aynısına) kendisinden 300 yıl önce yaşamış Nasirüddin Tûsi’de ‘Tûsi çifte bağı’ adıyla rastlamışlardır. Ne tesadüftür ki kitabın Arapçadan Yunancaya çeviri olan bir kopyası da Vatikan Kütüphanesinde bulunmaktadır. Geçelim bir başka misale. Kudüs’ün fethine kaynak sağlayacak altınları aramaya çıktığını öğrendiğimiz Kristof Kolomb’dan bahsedebiliriz biraz. Kendisinin yeni kıta keşfetmekten ziyade Haçlı Seferi finanse etmek amacıyla yola çıktığını öğrenmek sizi az önceki örneklerden sonra şaşırttı mı bilemiyorum. Keşifle alakalı başka bir bilgiye Gavin Menzies’in ‘1421 Çin’in Dünyayı Keşfi’ adlı kitabından ulaşıyoruz. Meğer 1421 yılında Çinli komutan Zeng Ho Ümit Burnu’nu dolaşarak ondan çok önce ama ters yönde Orta Amerika’ya ulaşmış.

Örnekler bize gösteriyor ki ‘aydın’ batı din ile bağlarını kopararak aydınlanmak şöyle dursun dindarlar tarafından aydınlatılmış. Bize aydınlanma yolunu din ile bağlantıyı kesme üzerinden çizmeleri ilgi çekici. Aslına bakarsanız bu yazıda mücadele batı ile değil doğunun aşağılık kompleksiyle. Bizi yüreklendirecek sözleri de yine bir batılıdan nakletmek isterim. İngiliz tarihçi J. R. Seeley şöyle yazmış: Büyük İskender’in amirali Nearchus ile Vasco Da Gama arasında hiçbir Avrupalı komutan Hint okyanusuna açılmamıştır. Oysa Araplar, daha Hz. Ömer zamanında Hind’e deniz seferleri açmış bulunuyorlardı.

Neticede kendimizi batıdan gelen her türlü bilgi ve teknolojiye kapatalım gibi bir mesaj verme gayretinde değilim. İlim Çin’de de olsa gider alırız bi-iznillah. Bizim Rabbimiz doğunun da batının da Rabbi. İş o ki; kendimizi aşağılayarak ve aşağılatarak bir yere varamayacağımızı görelim. Belki bu kompleksten kurtulursak, bu coğrafyaya bir daha özgürlük ve demokrasi gibi ‘yüce’ değerleri getirmeye kalktıklarında dik durabiliriz. Toprağımızı, canımızı, namusumuzu ve zihinlerimizi savunabiliriz.

İhdina’s-sırâte’l-mustakîm.
Âmin.

ULUSLAR ARASI İLİŞKİLER

Özgü MUŞTU

Malazgirt Zaferi

“Romanos Diogenes güçlü ordusuna güveniyordu. Alparslan'ın barış önerisinde bulunmasını, kendisinden korkmasına yoruyordu. Hâlbuki işin iç yüzü öyle değildi...”

Türkler, savaşa başlamadan önce düşmanlarına barış önerisinde bulunurlardı. Bu, Türklerin tarihî ve millî geleneklerindedir. Özellikle savaşa karar vermek için çok iyi düşünülmesinin gereği üzerinde durulurdu. Ok yaydan çıktıktan sonra nasıl bir daha geri dönmez ise savaş da başladıktan sonra kolayca sona ermez.

Bizans İmparatoru, hem kuvvetli ordusuna güveniyor, hem de Türklerin sık sık Anadolu şehirlerine akınlar düzenlemesini önlemek istiyordu. Selçukluları tam anlamı ile yenilgiye uğratmak, Orta Asya içlerine kadar sürüp atmak amacını taşıyordu. Tarihte çok büyük bir önem taşıyan Malazgirt Meydan Savaşı, kaçınılmaz bir duruma gelmişti. Bizans İmparatorluğu ile Büyük Selçuklu Devleti'nin orduları karşı karşıya gelmişti. Alparslan'ın bu savaşta amacı Anadolu'nun kapılarını bir daha kapanmamak üzere açmak, kesin biçimde Anadolu'yu zapt etmek idi. Bu savaşta Türkler yenilirse yeniden Orta Asya içlerine çekilecekler, Bizanslıları yendikleri takdirde Anadolu'yu yurt edinmiş olacaktı. İşte savaş bu ön yargılarla başlıyor, her iki taraf savaştan zaferle çıkmak istiyordu.

Bir Cuma sabahı gürledi gökler, Elli bin tuğ üzere, elli bin yürek. Kılıçlar sıyrıldı Allah-ü Ekber!
Bizans, Türk'e vatan olsun diyerek.

Kılıç kelle biçer, ok kargı deler, Malazgirt Ovası kana boyanır. Gaziler haykırır, şehitler gürlür,
Vatanda yeni bir tarih uyanır.

Çöktü Roma ve sustu zaman; Şehitler, gaziler toplandı bir bir. Başbuğlar başbuğu yüce Alparslan,
dedi,

'Hep birlikte alalım tekbir!'

Eğilmez sanılan nice mağrur baş; Türk'ün karşısında eğilir, çöker. Rumlarla başlayıp süren her
savaş,

Her kale burcuna bir bayrak diker.

Bizans'ın fatihi büyük kumandan, oturup yalvardı yüce Allah'a dedi:

“Türk'ün olsun bu aziz vatan, girmesin bu yurda bir daha düşman!”

Alparslan, Malazgirt Meydan Savaşı'ndan önce bütün tedbirleri almış, gereken her türlü hazırlığı yapmıştı. Sultan Alparslan, amcası Tuğrul Bey zamanında Selçuklu ordusunda hizmet veren yaşlı ve yorgun eski orduyu dağıtmış, yerine genç ve dinamik bir ordu kurmuştu. İçlerinde Süleyman Şah, Mansur, Porsuk, Bozan ve Savtekin gibi yetenekli komutanlar olup süvariler de bozkır savaşlarında pışmış, seri manevra kabiliyetine sahip seçkin askerlerden oluşuyordu.

Ordusunu savaş düzenine sokan Alparslan, 25 Ağustos 1071 tarihinde askerlerinin morallerini güçlendirmek için devamlı tekbir getirmelerini, düşmanların morallerini bozmak için de sürekli, boru ve davul çalmalarını, oklar atmalarını emretti. 26 Ağustos 1071 tarihinde başta halife olmak üzere bütün İslâm âlemi camilerde cuma namazını kılıyor, Kur'an okuyarak Türk Ordusu'nun zaferi için dua ediyordu.

Alparslan beyaz bir ata binmiş, baştan ayağa beyaz elbiseler giymiş, atının kuyruğunu kendi eliyle sıkıca bağlamış, ok ve yayını çıkartmış, kılıcını kuşanmış, kalkanını eline almıştı. Bu da sultanın, askerinin başında bizzat savaşa girdiğini gösteriyordu.

Malazgirt Ovası'nda bütün Türk Ordusu cuma namazını kılmış, Allah'a zafer kazanmaları için dua etmişti. Alparslan; Artuk, Süleyman Şah, Porsuk, Bozan, Sav Tigin ile diğer beyleri ve askerleri ile helâlleşti. Şehit olursa oğlu Melikşah'a bağlı kalmalarını vasiyet etti.

Karşısında, vereceği emirle canlarını seve seve feda edeceği kahraman askerlerden oluşan ordu sessiz sedasız Alparslan'ın ne söyleyeceğine kulak kesilmişti. Alparslan, kılıç ve topuzunu eline alarak şu özlü hitabede bulundu:

"Askerlerim! Yiğitlerim! Bugün burada ne emreden bir sultan ne de emir alan bir asker vardır. Bugün ben sizlerden biriyim ve sizlerle birlikte savaşa gireceğim. Bugün burada Allah'tan başka bir sultan yoktur. Biz ne kadar az olursak olalım, düşman ne kadar çok olursa olsun, bütün Müslümanların zaferimiz için dua ettikleri şu anda, kendimi düşman üzerine atacağım. Ya zafer kazanırız, ya şehit olarak cennete gideriz. İsteyen benimle gelsin, isteyen geri dönsün. Ben memleket için, İslâm için ölüme koşuyorum. Beni takip edenler ve kendilerini Yüce Allah'a adayanlardan şehit olanlar Cennet'e, sağ kalanlar ise ganimete kavuşacaklardır. Ayrılanları ahirette ateş; dünyada da alçaklık beklemektedir.

Ey askerlerim! Eğer şehit olursam bu beyaz elbise kefenim olsun. O zaman ruhum göklere yükselecektir. Benden sonra oğlum Melikşah'ı tahta çıkartınız ve Ona itaat ediniz. Zaferi kazanırsak istikbal bizimdir."

Selçuklu Türklerinin Anadolu topraklarına yerleşmesini sağlayan tarihin en büyük savaşlarından biri olan "Malazgirt Meydan Savaşı" artık kaçınılmaz olmuştu. Horasan ve İran'ı geçerek, Anadolu'nun

doğu kapısını açmak için gelen Selçuklu Ordusu'nun başında bulunan Alparslan; beyaz bir ata binmiş, baştan aşağı beyazlar giyinmişti. İki yüz bin kişilik Bizans Ordusu karşısında savaşı kazanacağından kuşku duymamakta idi. 26 Ağustos 1071 cuma günü elli bin kişilik ordusu ile Malazgirt Ovası'nda cuma namazını askerleriyle birlikte kılan Alparslan, zafer için bütün ordusu ile Allah'a dua etti. Namazdan sonra savaş başladı... (Devam edecek)

ARAŞTIRMALAR

AYŞE ARICAN

MEKKE'YE GİRİŞ (20 RAMAZAN 8 H.\ 11 OCAK 630 M.)

Rasulullah (sav) orduyu “Zi Tuva” denilen yerde durdurur. Orduyu dört kısma ayırarak her birinin gideceği yeri tayin eder. Orduya :

- “*Sakın savaşa girmeyin, mecbur kalmadıkça kan dökmeyin...*” buyurur. Halid bin Velid’in komuta ettiği birlik dışında tüm birlikler kan dökmeden Mekke’ye girer. Rasulullah (sav) kan döküldüğünü duyunca üzülür ancak tecavüzün müşriklerden başladığını duyunca:

- “*İlahi takdir böyleymiş*” buyurur.

Rasulullah (sav) çadırını Kinaneoğulları yurdunda “Hacun” denilen yere kurar. Mekke devrinin 7. yılında, Kureyş müşrikleriyle Kinaneoğulları burada küfür üzerine anlaşmışlardır. Bu anlaşma gereğince Müslümanlar üç yıl muhasara altında çok acı günler geçirir.

Rasulullah (sav) çadırında gusledip, 8 rekât “*duhâ namazı*” kılar ve sonra devesine binerek Kâbe’ye gelir. Yol boyunca Rasulullah’ın (sav) Fetih Suresini okuduğu işitilir. Deve üzerinde ihramsız olarak Kâbe’yi tavaf eder ve elindeki ucu eğri değnek ile Hacer-i Esved’i istilam eder.

Kâbe etrafında 360 put vardır. Bunların en büyüğü olan “Hubel” Kâbe’nin en üstündedir. Diğerleri Kâbe’nin etrafında ve içindedir. Rasulullah (sav) bunları değneğiyle iter ve putlar devrilirken

- “*Hak geldi, batıl yok oldu, esasen batıl yok olmaya mahkûmdur. Hak geldi, artık batıl ne yeniden başlar, ne de geri gelir.*” (İsra suresi:18) buyurur.

Kâbe’ye girmek için Talha oğlu Osman anahtarı Rasulullah’a (sav) getirir ve

- “*Emanettir Ya Rasulullah!*” diyerek anahtarı Rasulullah’a (sav) teslim eder. Kâbe’nin içi putlarla dolu, duvarlarında da resimler asılıdır. Rasulullah’ın (sav) emriyle Hz. Ömer bunları dışarı atarken müşrikler, ilah diye taptıkları putların parçalanışını şaşkın şaşkın izlerler.

Rasulullah (sav) yanına Üsame, Bilal ve Talha oğlu Osman’ı da alarak Kâbe’ye girer. Kapının karşısındaki duvara doğru namaz kılar. Tekbir getirerek Beyti Şerifi dolaşır.

Uzunca bir müddet içeride kalır. Bu sırada Kureyş Harem-i Şerif’te toplanarak, sabırsızlıkla haklarında verilecek olan hükmü bekler.

Rasulullah(sav) Kâbe kapısının eşliğinde durarak, karşısında sıralanmış olan Mekkelilere bakar ve onlara:

-“Allah’tan başka ilah yoktur, yalnız O vardır. O’nun eşi ve ortağı yoktur. O vaadine bağlı kaldı, sözünü yerine getirdi. Kuluna yardım etti, tek başına bütün düşmanları hezimete uğrattı. Bilin ki bütün cahiliyet adetleri, mal ve kan davaları bugün şu iki ayağımın altındadır. Yalnız Kâbe hizmetleriyle hacılara su dağıtma işi bu hükmün dışındadır. Ey Kureyş cemaati! Allah sizden cahiliye gururunu, babalarla, soylarla büyüklemeği giderdi. Bütün insanlar Âdem’denidir. Âdem de topraktan yaratılmıştır” diye seslendikten sonra şu ayet-i kerimeyi okur: “Ey insanlar! Biz sizi bir erkekle bir dişiden yarattık. Övünesiniz diye değil, kolaylıkla tanışasınız diye sizi milletlere ve kabilelere ayırdık. Allah katında en değerliniz, O’na karşı gelmekten en çok sakınanızdır. Allah her halinizi bilir, o her şeyden haberdardır.” (Hucurat suresi: 13)

Sonra Kureyşlilere şöyle seslenir: “Ey Kureyş cemaati! Size şimdi nasıl bir muamele yapacağımı sanıyorsunuz?” diye sorar. Mekkeliler: “Hayır umuyoruz. Sen kerim bir kardeş, âlicenap bir kardeş oğlusun.” diye cevap verirler. Rasulullah (sav): “Ben de size Yusuf’un kardeşlerine söylediği gibi, ‘Bugün size geçmişten dolayı azarlama yok.’ diyorum. Haydi gidiniz, hepiniz serbestsiniz.” buyurdu. Rasulullah (sav) hepsini affetti.

Bu hitabesinden sonra Resulullah (sav) Mescid-i Haram’da oturur. Sikaye (hacılara su ve zemzem dağıtma) hizmeti Abdülmuttaliboğulları’ndadır. Bu hizmeti Hz. Abbas yapar. Hicabe (Kâbe’yi açıp-kapama ve anahtar taşıma) hizmetini ise Ebu Talha oğulları yapıyordu. Bu esnada Hz. Ali bu iki hizmetin Abdülmuttaliboğulları’nda birleştirilmesini ister. Fakat Rasulullah (sav) Osman b. Talha’yı çağırır. “Ya Osman, bugün iyilik ve ahde vefa günüdür, al işte anahtarın.” buyurur.

Öğle vakti, Hz. Bilal Kâbe’nin üstüne çıkar; güzel ve gür sesiyle ezan okumaya başlar. Bu esnada Ebu Süfyan, Esid oğlu Attab, Hişam oğlu Haris gibi Kureyş’in ileri gelenlerinden birkaç kişi Kâbe’nin avlusunda bir köşeye toplanmış konuşurlar. İçlerinden Attab:

-“Babam şanslı adammış, daha önce öldü de şu sesi işitmedi” der. Haris de:

-“Şunun hak olduğunu bilsem, vallahi ben de icabet ederdim” diye konuşur. Ebu Süfyan ise:

-“Ben bir şey konuşmayacağım. Bir şey konuşsam şu çakılların bile dile gelip O’na haber vereceğinden korkarım” diye cevap verir.

Az sonra Rasulullah (sav), aralarında konuştuklarını onlara söyler. Bunun üzerine:

-“Konuştuklarımızı kimse duymamıştı. Biz şahadet ederiz ki, sen Allah’ın Rasulü’sün.” diye şahadet getirdiler.

Öğle namazından sonra,

Rasulullah (sav) Safa Tepesi’nin yüksekçe bir yerine oturur. Önce erkeklerden sonra da kadınlardan biat alır. Erkekler İslam ve cihat üzerine biat ederler, kadınlar da:

-“Ey Peygamber, mü’min kadınlar Allah’a hiçbir eş ortak koşmamak, hırsızlık yapmamak, zina etmemek, çocuklarını öldürmemek, elleriyle ayakları arasında bir bühtan uydurup getirmemek ve hiçbir güzel işte sana karşı gelmemek üzere sana biate geldiklerinde biatlerini kabul et, Onlara Allah’tan mağfiret dile, çünkü Allah çok yargılayıcı, çok esirgeyicidir.” (Mümtahine suresi:12) ayeti kerimesi ile biat ederler.

Erkekler, Rasulullah’ın (sav) elini tutup musafaha ederek biat ederler. Kadınlar ise sözle ve Rasulullah’ın (sav) elinin bulunduğu su kabına ellerini batırarak biat ederler.

SAĞLIK

AKREP SOKMASI

Akrep, zehirli bir hayvandır. Akrebin zehri öldürücü, eti ise panzehirdir. Yılan da böyledir. Yılan ve akrebin eti, soktuğu yere bağlanırsa, zehrini tesirsiz (nötr) hale getirir. Bal arısı da ağzından bal yapar, kuyruğundan ise sokar. Yüce ALLAH, bu hayvanlarda birbirine zıt iki özelliği bir arada yaratmıştır.

· Akrep sokmalarında sokulan yere amonyak veya su ile karıştırılmış karbonat sürülebilir.

· Sokulan yerin biraz üzerinden kravat, mendil, eşarp veya kemer gibi bir şeyle sıkmalı, böylece zehrin vücuda yayılmasına engel olunmalıdır.

· Sokulan yer, kalp seviyesinden aşağıda tutulmalıdır.

DİKKAT: Sargı yarım saatten fazla bekletilmemelidir. Uzun zaman bekletilen sargı, kan dolaşımını engelleyerek kangrene dönebilir.

HADİS-İ ŞERİF: Her kim sabahleyin üç kere “Allah’ın yaratmış olduğu hayvanların şerrinden O’nun tam olan Kur’anına ve sıfatlarına sığınırım” diye dua ederse, akşama kadar akrep ona zarar vermez. Her kim de bu duayı akşamleyin üç kere okursa, sabaha kadar akrep ona zarar vermez.

ARI SOKMASI

· Sokulan yer sabunlu su ile yıkanır. Amonyak ile silinir.

· Ağız ve boğazdan bir veya daha fazla arı sokması tehlikeli olabilir. Bazı kişilerin arı zehirlerine karşı alerjileri vardır. Bu durumda hemen hastaneye götürülmelidir.

· Arının iğnesi görünüyorsa kırmadan çıkarılmalıdır. İğne çekilerek çıkarılmaya çalışılmaz. Cımbız ile tutulduğunda sıkıştırma sonucu iğnenin içinde kalan zehir, deriye enjekte olacaktır. Onun için, bıçak sırtı gibi düzgün ama keskin olmayan bir cisimle sıyrarak iğne uzaklaştırılmaya çalışılır.

ÖRÜMCEK

Zehirli örümcekler sokarak ya da zehirlerinin gıda maddelerine karışması ile zehirlenmelere sebep olurlar. Tozlu kirli bina köşelerinde, odun ve kereste yığınları arasında bulunurlar. Sokulan yerde ağrı, karında sertleşme ve ağrı, siyanoz vardır. Ayrıca bulantı, kusma, terleme ve kramp görülür.

Bu durumda yaralı bölgeye;

· Buz veya soğuk uygulanır.

· Yara üzerine suyla ıslatılmış karbonat veya sirke konulursa ağrı azalır.

· Örümceğin soktuğu yere lokal olarak amonyak sürülür.

· Hasta tıbbi tedavinin yapılabilmesi için hemen hastaneye götürülmelidir.

Önümüzdeki sayımızda yılan sokması, kedi, köpek, fare ısırması ve kenelerden bahsedeceğiz.

SELÜLİT

Günümüzde özellikle kadınlarda daha çok rastlanan hidrolipodistrofi yani selülit, estetik sorun olmasının yanı sıra bir hastalıktır. Hormonal bozukluklar ve dolaşım bozuklukları cildin konnektif dokusunda (metabolizma alışverişinin yapıldığı tabaka) su toplanmasına neden olur ve zamanla yuvarlak birikintileri meydana getirir. Aynı zamanda bu bozulma yağ birikintilerini de tutarak selülit oluşturur. Böylece cildin en üst tabakasında girinti ve çıkıntılar meydana gelir. Selülit en son evrede ağrılı geçebilir ve bu ağrının şiddeti selülitin sinir iplikçiklerine yapmış olduğu baskıyla orantılıdır.

Zaman zaman varise de yol açabilen selülitin en önemli nedenleri hareketsiz yaşam ve dengesiz beslenmedir. Bununla birlikte pek çok faktörün de neden olabileceği selülitin tedavisi bazen oldukça güçtür. Kadınlarda kalça bölgesi, karın civarı hatta kolların üstünde bile görülürken; erkeklerde göbek altı ve cinsel organ civarında görülür.

Selülit tedavisinde dengeli beslenme, düzenli egzersiz ve günde en az 2-2,5lt sıcak su tüketimi önemlidir. Beyaz un, beyaz şeker, şarküteri ürünleri, kırmızı et, fazla kahve, asitli gıdalar ve alkol tüketiminden kaçınmak gerekir. Yeşil yapraklı sebzeler, az yağlı gıdalar, taze sebze ve meyve tüketimi, yeşil çay, biberiye çayı, zencefil, mısır püskülü, maydanoz, zerdeçal, kereviz saplarından yapılacak bitki çayları tedavide etkilidir. Hazırlanan bitki çayları hareketliliğin de artırılmasıyla selülitin engellenmesinde ve azalmasında faydalıdır. Yalnız unutulmamalıdır ki, beslenme ve egzersize dikkat etmeksizin hiçbir bitkisel formül, baharat ve çaylar selülit tam olarak engelleyemez.

BİTKİSEL ÖNERİ:

Yarım tatlı kaşığı susam yağı,
yarım tatlı kaşığı portakal yağı,
10 damla kekik yağı

4-5 damla biberiye yağını karıştırıp, ılıncaya kadar ısıtın. Vücut ısısına gelince karışımı selülitli bölgeye sürün. Teninize iyice yedirdikten sonra keseye 10-15 dakika cildi hafifçe kızartacak kadar masaj yapın. Sorunlu bölgenizi streçle sararak ter atmak için en az 20 dakika aktif ve terletici egzersiz yapın ve banyoda iyice ovarak yıkayın. 3 hafta boyunca günde 1 kez bu işlemi uygularsanız selülitlerinizi yok etmek için etkili bir yol izlemiş olursunuz. Ayrıca banyolarınızdan sonra selülitli bölgenize jojoba yağıyla yapacağınız masaj da size iyi gelecektir.

MISIR MUTFAĞI (İ.Ö. 2700 -1088)

Mısırlılar, Nil nehrinin bereket getirdiği topraklarda tarım yapıyordu. Bu tarım, tahıl ağırlıklıydı. Mısırlıların İ.Ö. 1000 yılında elde ettikleri buğday veriminin; bugün büyük araştırma geliştirme fonlarıyla desteklenen ABD'nin buğday verimiyle aynı olduğunu belirtmek, Mısırlıların bu konudaki ustalığını kanıtlamaya yeter.

Eski Mısır'da da temel gıdalar ekme (ta) ve biraydı (haq). Mısırlılar, Sümerlilerden aldıkları bazlama biçimindeki mayasız ekmeği geliştirmişlerdi. Hamura bira mayası katarak mayalıyorlardı. Mayalama, ekmeğin kabarak daha hafif ve kolay sindirilir biçimde pişmesini sağlar. Bugün tükettiğimiz ekmeği Mısırlılara borçluyuz.

Eski Mısır'da et sıkça tüketilmezdi. Sığır daha çok Tanrı sunaklarında ve cenaze sofralarında görülürdü. Genellikle kümes hayvanlarıyla (tavuk, ördek, kaz) daha ucuz olan koyun, keçi, bildircin tüketilirdi. Domuz eti de yenirdi. Günlük yemeklerde Nil, Kızıldeniz ve Akdeniz sularında bol bulunan balık çeşitleri; et çeşitlerine tercih edilirdi. Et de balık da hem taze olarak tüketilir hem de kurutularak, salamura edilerek saklanırdı.

Eski Mısır'da bakla ve kabak bol yetişen sebzelerdi. Ayrıca çok ve çeşitli baharat yetiştirilirdi. Süt ve süt ürünleri de vardı. Ancak tüketimi yaygın değildi. Mısır toplumunun deniz kıyısı ve yakınlarında yaşayanları bitkisel yağ, iç bölgelerde yaşayanları hayvansal yağ kullanırdı.

Ziyafetler aile arasında bile olsa Mısırlıların günlük yaşamlarının en önemli olayıydı. Sofraların çiçekler ve kokulu kozalaklarla süsleniği, yemeğin müzik eşliğinde yendiği yapılan arkeolojik kazılardan biliniyor.

Mısırlılar sağlıklı kalmak ya da iyileşmek için belirli sürelerde müşil kullanır ve oruç tutarlardı. Oruçlarını incirle açarlardı. Tek Tanrılı dinlerin hepsi, oruca dinsel görevler arasında önemli bir yer vermiştir. Mısır'da en çok tüketilen meyveler incir, hurma ve üzüm idi. Antik Mısır'dan günümüze kalan tek yemek ise 'Ful Medames' denilen bakla yemeğidir.

!Aklınızda bulunsun

Domates salçasının bozulmaması için, kapağını açıp kullandığınız salçanın üzerini düzleyerek biraz zeytinyağıyla örtün. Havayla teması keseceğinden uzun süre saklayabilirsiniz.

-ŞEHİRİYE ÇORBASI

Malzemeleri: 2 çorba kaşığı un/ 3 çorba kaşığı tereyağı ya da sıvıyağ/ 1 çorba kaşığı domates salçası/ tuz/ su/ yeterince şehriye

Yapılışı: Unu yağ ile kavurun. Daha sonra içerine salça ve tuzu katın. Sonra yavaşça sıcak su ilave ederek karıştırın. Unun ve salçanın kıvamını tamamlayana kadar su katın. Daha sonra biraz kaynamaya bırakın. Ardından şehriyeleri de ekleyin. Bir tavsiye olarak bahar ve yaz mevsimlerinde çarliston biberi bütün olarak içerisine atarsanız daha lezzetli bir kıvam elde etmiş olursunuz.

-FUL MEDAMES

Malzemeleri: Yarım kilo kuru iç bakla/ 3 diş sarımsak/ tuz/ karabiber bir demet maydanoz/ yarım su bardağı zeytinyağı/ 1 tane limon/ kimyon/ su

Yapılışı: Baklalar tuzlu suda bekletilir. Daha sonra süzülür ve haşlanır. Bir taraftan da sarımsak tuz ile dövülür. İçine maydanoz, limon, zeytinyağı ve baharatlar eklenir. Karıştırılıp haşlanmış olan baklaya ilave edilir. Haşlama suyu da üzerine gezdirilerek haşlanmış yumurta ile servis edilir.

-PORTAKAL ŞERBETİ

Malzemeler: 10 tane portakal/ 2 su bardağı şeker/ 4 su bardağı su/ 1 tane limon

Yapılışı: 4 tane portakalın kabukları rendelenir ve üzerine 1 su bardağı şeker ilave edilerek bekletilir. Geri kalan portakalların ise suyu sıkılır. Kalan 1 su bardağı şekere 4 su bardağı su ilave edilerek koyu bir şurup olana kadar kaynatılır. Daha sonra içine şekerlenerek bekletilen portakal kabukları ve portakal suyu ilave edilir. Karışıma 1 tane limon sıkılarak tekrar kaynatılır. Tülbent ya da ince süzgeçten geçirilen şerbet soğutularak servis edilir.

ŞIFALI BİTKİLER

DEMİRHİNDİ ŞERBETİ

Demirhindi, Osmanlı mutfağının 600 yıllık şerbetidir. Demirhindi ağacının meyvelerinden yapılan bir şerbet türüdür. Demirhindi; tropik bölgelerde yetişen kalın gövdeli, zümrüt yeşili, oldukça ekşimsi bir meyvedir. Eskiden yemeklerde ekşi niyetine kullanılırdı. Kabukları siyah renkte, eti yumuşak, besleyici ve ferahlık verici bir meyvedir. Bu meyvenin üzerine şeker serperek çiğ olarak da yenilebilir.

DEMİRHİNDİ ŞERBETİNİN FAYDALARI

- Kan yapar.
- Ferahlatıcı etkiye sahiptir.
- Enerji verir.
- Meyveleri besleyicidir.
- Baharat olarak kullanılır.
- Bağırsak solucanlarının düşürülmesinde yardımcı olur.
- Bağırsak faaliyetlerini düzenler.
- Sindirim bozukluğuna iyi gelir.
- İçeriğinde B3 vitamini barındırır.

DEMİRHİNDİ ŞERBETİ TARİFİ:

- 1 Adet Demirhindi Meyvesi
- 3-4 Adet Karanfil
- 1 Adet Çubuk Tarçın
- 2 Yemek Kaşığı Pekmez (veya 1,375 gr Toz şeker)
- 5 Litre Su

YAPILIŞI:

Bir adet Demirhindi meyvesi akşamdan bir fincan suda ıslatılır. Sabah ıslatılmış Demirhindinin içerisine 2 Yemek kaşığı pekmez (veya toz şeker), 3-4 adet karanfil, 1 adet çubuk tarçın konur ve üzerine 5 litre su eklenip rengi çıkıncaya kadar kaynatılır. Sonra bir tülbentten süzüp, şişelere doldurup dolaba koyulur. Soğuduktan sonra servis edilebilir.

BUNLARI HIÇ DÜŞÜNDÜNÜZ MÜ?

-İnsan eğer ki 10 milyonu sadaka verecek olsa bu miktarı çok bulur ama 10 milyon ile mağazadan bir şey almaya gitse alacak bir şey bulamaz...

-İnsan 10 dakika zikir edecek olsa bu zamanı çok bulur ama bir film veya maç olsa bir buçuk saatlik zaman onun için hemen geçiverir...

-Bir futbol maçının uzaması insanın hoşuna gider ama Cuma namazında hutbenin birkaç dakika uzaması hiç de hoşuna gitmez...

-İnsan duyduğu dedikoduya hemen inanır ve kabullenir ama kesin doğru olduğunu bildiği bir şeyi inat ederek hemen kabullenmez...

-İnsan camide bir saat ibadet ederek vakit geçirecek olsa onun için zaman geçmek bilmez ama televizyona bakarken zaman onun için çabucak geçer...

-İnsan namaz kılarken, ibadet esnasında dünyevi konuları düşünmeyi sever ama normalde İslamiyet'i düşünmekten kaçırır...

-İnsana bir sureyi veya surenin anlamını okumak zor gelir ama bir romanı okumak onun için kolaydır...

-İnsan konserde ilk sıralarda olmak için çaba sarf eder ama camide ilk sıralarda olmak için çaba sarf etmez. Aksine namazın sonunda hemen çıkıp gideyim diye son sıralarda olmak ister.

-Bir ayet ya da hadis ezberlemek insanın zoruna gider ama müzik listesi top 10'da olan şarkıların hepsini ezbere bilir...

-İnsan ajandasında bir dini toplantı için zaman bulamaz ama dünyalık işler için çok zaman bulur...

-İnsan İslami konuları dinlemeyi ve anlatmayı zor bulur ama dedikoduları dinlemeyi ve anlatmayı çok sever...

-İnsan CENNET'E gitmeyi ister ama hiçbir şey yapmadan...

-İnsan her gün birilerinin ölüm haberini alır ama yine de kendisinin de bir gün öleceğini düşünmez...

-İnsan her gün bir gün çürüyecek vücudunu daha formda tutmak için yediklerine dikkat eder, cildine bakım yaptırır ama asla çürümeyen ruhu ve kurtuluşu için hiç dikkat etmez...

BUNLARI BİLİYOR MUSUNUZ?

PEYGAMBER (s.a.v)'İN DUALARI

Ya Rabb! Kalbimi nurlandır, gözümü nurlandır, kulağımı nurlandır, sağımı nurlandır, solumu nurlandır, üstümü nurlandır, altımı nurlandır, önümü nurlandır, arkamı nurlandır ve beni nur eyle (bir başka rivayette) benim damarlarımı nurlandır, etimi nurlandır, kanımı nurlandır, saçımı nurlandır, yüzümü nurlandır.”

Buhârî, Deavât, 9; Müslim, Mûsâfirîn, 181

"Başka bir ilâh yok, ancak Allah var. O'nun şerîki yoktur. Mülk O'nundur, hamd de O'nundur. O her şeye kadirdir. Allah'ım, Senin verdiğine engel olacak da yoktur, vermediğini verecek de yoktur. Ve servet sahibi olanlara servetleri sana karşı bir menfaat veremez. Yani servetine güvenerek sana âsî olanları o servetleri kurtaramaz." **Buhârî, Ezân, 155, Deavât, 18; Müslim, Salât, 193; Tirmizî, Salât, 108; Muvattâ', Kader, 8; İbn Hanbel, Mûsned, 3/87**

"Allah bize kâfidir, o ne güzel vekîldir!" buyurdu. Mü'minler de böyle söylediler." **Buhârî**

"Ey Rabbimiz, bize dünyada da iyilik, güzellik ver, âhirette de iyilik, güzellik ver. Bizi ateş azabından koru," **Bakara Suresi, 201**

"Ya Rabb, benim hatalarımı, bilmeden yaptıklarımı, işimde aşırı gitmemi ve Senin benden çok iyi bildiğin hallerimi mağfîret eyle. Allah'ım, benim latifeleşmelerimi, ciddiyet hallerimi, hatâen ve kasden yaptıklarımı ve bende olan her şeyimi mağfîret eyle!" **Buhârî, Deavât, 60; Müslim, 70**

"Ey, Rabbim! Gayb ilminle ve halk üzerine kudretinle, hayatı benim için hayırlı gördükçe beni yaşat, ölümü benim için hayırlı gördüğün zaman da beni vefat ettir. Ey Rabbim! Gizlide ve açık da senden haşyetini istiyorum. Rıza hâlinde de, gadab hâlinde de ihlâs sözünden ayırmamanı istiyorum, fakirlikte de zenginlikte de i'tidâlden ayırmamanı istiyorum. Senden tükenmez bir nimet, kesilmez bir göz ferahlığı (yüzde açıkça görülen neşe ve huzur) istiyorum. Senden beni kazana razı kılmanı, ölümden sonra yaşamının serinliğini istiyorum. Senden yüzüne bakmanın lezzetini; sana kavuşmanın şevkini istiyorum. Bütün bunları zarar vericinin zararından, saptırıcı bir fitneden uzak olarak vermeni istiyorum. Ey Rabbim! Bizi iman ziynetiyile süsle, bizi doğru yolda olan hidayet rehberleri kıl."

el-Camiu's Sağir

Ey Rabbim! Senden bildiğim ve bilmediğim hayrın hem çabuk, hem geç olanını istiyorum. Ey Rabbim Rasûlünün senden istediğini istiyorum, Rasulünün sana sığındığı şeyden ben de sana sığıyorum. Allah'ım benim için kaza ettiğin şeyin akıbetini doğru yola ulaştır." **İbn Mâce, Duâ, 4**

TARİHTE ÖNEMLİ GÜN-KİŞİ

Erva YAREN

Türk gezginleri arasında çok özel bir yere sahip olan Evliya Çelebi, rivayet edilir ya, rüyasında Peygamber Efendimiz (sav)'i görmüş, huzuruna varınca; “Şefaati ya Rasulallah!” diyecekken, heyecanla; “Seyahati ya Rasulallah!” demiş. Peygamber Efendimiz de tebessüm buyurup, bu gence hem şefaati müjdelemiş hem de seyahati ihvan etmiş.

SEYAHATNAME

Orada bulunan Sa'd bin Ebu Vakkas (ra) da gezdiği yerleri ve gördüklerini yazmasını tavsiye etmiştir.

Evliya Çelebi 70 yıllık ömrünün 50 yılını gezerek geçirmiştir. Onun gezilerinin oldukça geniş bir alanı kaplaması iki bakımdan önemlidir. Birincisi Osmanlı İmparatorluğu'nun komşu ülkelerle olan ilişkilerini yansıtmaya, ikincisi insan başarılarının bildirilmesinde aracı olmasıdır. Evliya Çelebi 50 yılı kapsayan bir zaman dilimi içinde gezdiği yerlerde toplumların yaşama düzenini ve özelliklerini yansıtan gözlemler yapmıştır. Bu geziler yalnız gözlemlere dayalı aktarmaları, anlatıları içermez, araştırmacılar için önemli inceleme ve yorumlara da olanak sağlar. Seyahatname'nin içerdiği konular, belli bir çalışma alanını değil, insan düşüncesinin ürettiği bütün başarıları kapsar. Bu özelliği nedeniyle Evliya Çelebi'nin yapıtı, değişik açılardan bakılarak değerlendirilir.

Üslup bakımından ele alındığında, Evliya Çelebi'nin o dönemdeki Osmanlı toplumunda, özellikle divan edebiyatında yaygın olan düzyazıya bağlı kalmadığı görülür. Divan edebiyatında düzyazı ayrı bir ürün sayılır. Şiir gibi ağıdalı, ayaklı-uyaklı bir biçimle ortaya konurdu. Evliya Çelebi bir yazar olarak, bu geleneğe uymadı; daha çok günlük konuşma diline yakın, kolay söylenip yazılan bir dil benimsedi. Bu dil akıcıdır, sürükleyicidir, yer yer eğlenceli ve alaycıdır.

Evliya Çelebi'nin yapıtı dil bakımından da önemlidir. Yazar, gezdiği yerlerde geçen olayları, onlarla ilgili gözlemlerini aktarırken, kullanılan sözcüklerden de örnekler verir. Bu örnekler, dil araştırmalarında, sözcüklerin kullanım ve yayılma alanını saptama bakımından yararlı olmuştur. Kimi yabancı kökenli sözcüklerin söyleniş biçimi halk ağzına göredir. Bu da dilci için bir yöre ağzının oluşumunu anlamaya yarar.

Evliya Çelebi gezdiği yerlerde gördüklerini, duyduklarını yalnız aktarmakla kalmamış; onlara kendi öznel yorumlarını, düşüncelerini de katarak gezi yazısına yeni bir içerik kazandırmıştır. Burada yazarın anlatım bakımından gösterdiği başarı, uyguladığı yazma yönteminden kaynaklanır. Anlatım belli bir zaman süresiyle sınırlanmaz; geçmişle gelecek, şimdiki zamanla geçmiş iç içedir. Bu özellik; anlatılan öykülerden, söylencelerden dolayı yazarın zamanla istediği gibi oynaması sonucudur. Evliya Çelebi belli bir süre içinde, özdeş zamanda geçen iki olayı yerinde görmüş gibi anlatır, böylece zaman kavramını ortadan kaldırır.

Seyahatname'de yazarın gezdiği - gördüğü yerlerle ilgili izlenimler sergilenirken başlı başına birer araştırma konusu olabilecek bilgiler, belgeler ortaya konur. Bunlar arasında öyküler, türküler, halk şiirleri, söylenceler, masal, mani, ağız ayrılıkları, halk oyunları, giyim-kuşam, düğün, dernek, eğlence, inançlar, karşılıklı insan ilişkileri, komşuluk bağlantıları, toplumsal davranışlar, sanat ve zanaat varlıkları önemli bir yer tutar.

Evliya Çelebi insanlarla ilgili bilgiler yanında; yörenin evlerinden, cami, mescit, çeşme, han, saray, konak, hamam, kilise, manastır, kule, kale, sur, yol, havra gibi değişik yapılarından da söz eder. Bunların yapılış yıllarını, onarımlarını, yapanı, yaptıranı, onaranı anlatır. Yapının çevresinden, çevrenin havasından, suyundan söz eder. Böylece konuya bir canlılık getirerek çevreyle bütünlük kazandırır.

Seyahatname'nin bir özelliği de değişik yöre insanların yaşama biçimlerine, davranışlarına, tarımla ilgili çalışmalarından, süs takılarına, çalgılarına dek ayrıntılara geniş yer vermesidir. Yapıtın kimi bölümlerinde; gezilen yörenin yönetiminden, eski ailelerinden, ileri gelen ünlü kişilerinden, şairlerinden, oyuncularından, çeşitli kademelerdeki görevlilerinden ayrıntılı biçimde söz edilir.

T A R İ H T E 2 A Y

MART

- 1 Mart İlk Osmanlı Meclisi'nin Açılışı (1877)
- 2 Mart İmam Buhari'nin Vefatı (869)
- 2 Mart Emir Sultan'ın Vefatı (1430)
- 3 Mart Halifeliğin Kaldırılması (1924)
- 3 Mart Tevhid-i Tedrisat Kanununun Kabulü (1924)
- 5 Mart Fatih sultan Mehmed'in Tahta Çıkışı (1451)
- 8 Mart Yıldırım Bayezid'in Vefatı (1403)
- 10 Mart Telefonun İcadı (1876)
- 12 Mart İstiklal Marşı'nın TBMM'de Kabulü (1921)
- 13 Mart Bedir Gazvesi (624)
- 18 Mart Çanakkale Zaferi (1915)
- 25 Mart Kalp Haftası (25-31 Mart)
- 26 Mart Ridaniye Zaferi (1517)
- 29 Mart Malazgirt Muharebesi (1071)
- 30 Mart Fatih sultan Mehmet'in Doğumu (1432)

NİSAN

- 6 Nisan Bursa'nın Fethi (1326)
- 8 Nisan Sağlık Haftası (8 - 14 Nisan)
- 11 Nisan Otlukbeli Zaferi (1471)
- 13 Nisan 31 Mart Vaka'sı (1909)
- 15 Nisan Fatih Camii'nin İbadete Açılışı (1772)
- 17 Nisan Fatih'in İstanbul Adalarını Fethi (1453)
- 20 Nisan Hz. Muhammed (S.A.V.)'in Doğumu (Miladi 571)**
- 23 Nisan TBMM'nin Açılışı (1920) /Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı (1920)
- 24 Nisan Osmanlı Rus Harbi (1877)
- 28 Nisan Mussoli'nin Ölümü (1945)
- 30 Nisan Hitler'in Ölümü (1945)